

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

Çiriya pêşîn -
Çiriya paşîn 1983
Sal 2, hejmar 16 - 17
Ekim - Kasım 1983
Yıl 2, sayı 16 - 17

Organa Komita Merkezi va Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tirkîyê

CUNTA'NIN DÜZMECE SEÇİMLERİ

Cunta'nın düzmece 6 Kasım seçimleri yapıldı. Tahminlerin aksine katılım oranı da, geçerli oy oranı da yüksek oldu. Bu, ilk bakışta Cunta'nın bir başarısı sayılabilir. Ama gerçekte öyle değil. Seçim döneminde Cunta'nın her üç kukla partisinin faaliyetlerine son derece ilgisiz kalan kitlelerin sandık başına gitmelerine yolaçan bir etken para cezasından kurtulmak ise, bir başka ve asıl güçlü etken ise Cunta'nın birinci derecede iktidar için hazırladığı çimi kazandırmamaktı. Bay Evren'in, seçime üç gün kala açıkça Turgut Özal'a hücum etmesine ve başından beri MDP'yi lanse etmesine karşılık, seçimi kazanan Turgut Özal'ın Anavatan Partisi, en az oy alan ise MDP oldu.

Bu düzmece seçimlerin sonuçları bile Cunta bakımından açık-bir yenilgidir, kitlelerin faşist generallerle olan tepkisini, sivil ve demokratik koşullara geçilmesi istemini gösteriyor.

Seçim sonuçları ayrıca şunu da gösteriyor: Geçen dönemde AP, MSP ve öteki sağcı partilere giden oylar Anavatan Partisi'nde, CHP'ye verilen oylar ise Halkçı Parti'de kümelenmiştir. Isparta ve Tunceli gibi iki ilin durumu bunun belirgin, somut örneğidir. Bu durum, Doğru Yol ve SODEP bakımından da şu ihtimalleri akla getiriyor: Ya seçmenler seçimlere sokulmayan bu partilerin, her üç partiye de oy verilmemesi biçimindeki açık ya da örtülü çağrılarını aldırmadılar, yani iki parti de AP ve CHP tabanı üzerinde etkin olamadı, ya da, bu partilerin görünüşteki tutumlarına karşılık el altından yaptıkları farklı oldu.

Doğru Yol ve SODEP'in ve bunların yanısıra örneğin Ecevit yanlılarının kurmaya hazırlandıkları bir sosyal demokrat partinin önümüzdeki mahalli seçimlere ve gelecekteki genel seçimlere katılmaları halinde, burjuva kesiminde partiler yelpazesi büyüyebilir. Ancak, geçmişteki AP ve CHP kadrolarına dayanan böyle partilerin seçimlere katılmasıyla Cunta'nın icazetli bu üç partisinin sahneden çekileceğini, silineceğini sanmak hata olur. Burjuvazinin şu ya da bu kesimi, emperyalistler, uluslararası mali kuruluşlar, burjuva politikacılarının kaderinden çok kendi çıkarlarını gözetirler. Koşullara göre kadrolar da, örgütler de değişebilir. Demirel de bir zamanlar Eski Demokratların "mirasına" konu, sonradan sahneye yeniden çıkan ve bu mirası geri almaya çalışan Eski Demokratlara rağmen onu korudu. Bugün de Turgut Özal ve Partisi pekala aynı işi yapabilir durumdadır.

(Devamı sayfa 14'de)

SÖMÜRGEÇİLER PARTİMİZDEN KORKUYORLAR

Faşist Cunta'nın Partimiz aleyhine açtığı davalardan biri sonuçlandı. Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi 93 kişiye 24 yıla varan ağır cezalar biçti. Halen Diyarbakır'da ve Erzurum'da Partimizin aleyhine açılmış davalarda ve devam eden soruşturmalarda yüzlerce başka insan idama varan ağır ceza istemleriyle yargılanmaktadır.

Faşist Cunta TKSP aleyhine açtığı davaları kamuoyuna yansıtmadan, bir sessizlik içinde yürütüp sonuçlandırmaya çalışıyor. Bunun bir nedeni bu davaların Cunta'nın terör demagojisini yalanlar nitelikte olmasıdır. Bu davalar Türk sömürgecilerinin ırkçı, zorba kimliğini birkez daha gün yüzüne çıkarıyor. Halkımızın varlığını inkâra yeltenen sömürgeciler, zulme ve sömürüye karşı örgütlenmeyi, politik çalışma yapmayı, ulusal ve demokratik haklar istemeyi tümüyle suç saydıkları gibi, en doğal kültürel eylemleri bile kendi düzenlerine yönelik tehlikeli işler ve "suçlar" gibi görmekte dirler.

Cunta'nın ve onun kukla mahkemelerinin yaptıklarını hukuk ölçülerine vurmak boşunadır. Besbelli ne halkımız, ne de onun sosyalist ve yurtsever güçleri bu zorbalardan adalet veya başka türlü bir tutum beklemiyorlar. Onların tüm çabası halkımızın özgürlük mücadelesini ezmek, tüm iyi değerlerimizi yok etmektir. Ama Cunta ve emperyalist efendileri bu zorbalığı dış kamuoyunda haklı göstermek, bir yalan ve demagoji perdesiyle sarmak için elden geleni yapıyorlar. Bunu açığa çıkarmak, onların çirkin yüzünü deşifre etmek de bizim görevimizdir.

Soruşturmalar baştan sona işkence çarklarında, baskı ve tehdit altında yürütüldü ve bugün de öyledir. Dayak mahkeme salonlarında da bir alışkanlık haline geldi. İşkenceden söz edenler, sömürgeci, zorba düzenin yaptıklarını dile getirenler ya duruşma sonrasında yeniden işkenceye alındılar, ya da hemen oracıkta, hakim denen kuklaların gözleri önünde yere serildiler. En ağır suçlardan yargılanan insanlarımız kendilerini avukat yardımıyla veya bizzat savunma olanağı vermemek için ne lazımsa yaptı. Onları fizik ve moral bakımından yıkmak için cezaevlerinde, Alman faşizminin toplama kamplarına denk, hatta işkence ve insan onurunu çiğneme sanatında bu kampları da aşan bir zulüm uygulandı ve buna devam ediliyor.

Yine de tüm bunlar Cunta'nın, onun sadist maşalarının ve cellatlarının amaçlarına ulaşmasına yetmedi. Sosyalistler ne ağır baskılar karşısında yıldınlıştılar, ne de cezaevi yönetiminin onları sürüklemek istediği provakasyonlara, umutsuzluğun yarattığı zamansız ve yanlış küçük burjuva tepkiciliğe düştüler. Sosyalistler inançlarına yaraşır bir dayanışma ve direnme gösterdiler, devrimci onuru ayakta tuttular.

Bunun içindir ki Cunta'nın mahkemesi, delilsiz ve kanıtsız da olsa, salt bu davada 93 insanımızı gizli örgüt üyesi saymış ve onlara, şimdye kadar izlenen geleneği de çiğneyerek, 141. maddenin en üst sınırını, azami cezaı uygulamıştır.

Cunta'nın mahkemesinin TKSP davasında bu denli ağır cezalar vermesi, aynı zamanda, sömürgeci-faşist güçlerin Partimizden duydukları korkuyu gösteriyor. Sömürgeciler, iç ve dış kamuoyunu etkilemek ve yaptıklarını haklı göstermek için bireysel terör olaylarını ve buna bulaşmış örgütleri ön plana koymayı ve onlara ilişkin yaygara koparmayı uygun buluyorlar. Ne var ki onlar, bu tür yöntemlerle ve bu tür örgütlerle kimsenin devrim yapamayacağını, kendi düzenlerini yıkamayacağını da çok iyi biliyorlar. Sömürgecilerin asıl korktuğu, yığınlara dayanan bilinçli, programlı siyasi çalışmadır; ancak böylesine bir çalışmayla geniş kitleler örgütlenebilir ve ayağa kaldırılabilir. Ancak böylesine örgütlerin öncülüğünde ulusal ve sınıfsal zincirler kırılabilir.

Cunta'nın TKSP'ye ilişkin davaları bir sessizlik içinde yürütmeye çalışmasının bir nedeni ve esas nedeni de budur. Sömürgeciler Partimizi lanse etmek, onun adını ve amaçlarını iç ve dış kamuoyunda duyurmak istemiyorlar. Ama Cunta'nın bu konuda uyarılmış maşaları, kitle içine gönderdiği propagandacılar, zaman zaman bu gerçeği, Partimizden duydukları korkuyu dile getirmekten kendilerini alamıyorlar. Ne var ki düşmanın aklının erdiği ve izlediği bu ince taktikler de onu kurtaramaz. Çalışan bir parti kitlelere ulaşır. TKSP, daha şimdiden yurt içinde emekçi yığınlar arasında ve yurt dışında devrimci ve demokratik çevrelerde önemli bir saygınlık kazanmıştır.

Düşman, Partimizin sağlıklı ideolojisinden, politikasından, ilkel çalışmasından rahatsızdır. Düşman Partimizin yurtsever güçlerin birliği için gösterdiği çabalardan, faşizme karşı etkin mücadelesinden, yurt içinde ve dışında kazandığı saygınlıktan ve gösterdiği gelişmeden rahatsızdır. Bunun içindir ki düşman özellikle bize saldırıyor.

(Devamı sayfa 14'de)

YOLDAŞIMIZ KENAN ARAS KATLEDİLDİ

Faşist Cunta cinayetlerine bir yenisini ekledi. Yoldaşımız Kenan Aras 1 Aralık günü Ağrı'da vurularak öldürüldü.

Kenan Aras TÖB-DER merkez davasından yargılanmakta idi ve beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Cezasını bitirip tahliye olmuş ve Ağrı'ya dönmüştü. Aras, tahliye olduktan sonra da polis peşini bırakmadı, üç kez evi basıldı ve arandı.

1 Aralık gecesi Kenan Aras, Ağrı merkezine 5 kilometre ötedeki bir yol kavşağında, Keşiş köyü ile Muratkan köylerinin yollarının keşiştiği yerde ağır yaralı olarak koma halinde bulundu. Kendisine yakın mesafeden av tüfeğiyle ateş edilmiş ve karaciğerinden vurulmuş, olaya bir intihar süsü verilme istenmişti. Yoldan geçen köylüler tarafından hastaneyeye kaldırıldıysa da o gece yaşamını yitirdi.

Ağrı yöresinde daha önce de buna benzer cinayetler işlendi. 12 Eylül'den sonra gözaltına alınan ve uzun süre işkence gören Hasan Kaya adlı yoldaşımız, bırakıldıktan hemen sonra gözden kaybolmuş, yakınları ve arkadaşları tarafından tüm aramalara rağmen izi bulunamamış ve aylarca sonra Ankara'da bir sokakta cesedi bulunmuştu. Polis olaya bir trafik kazası süsü vermişti. Hasan Kaya, Metin Aksoy yoldaşımıza yapılan işkencelerin tanığıydı ve polisin onu ortadan kaldırmak istemesinin bir nedeni de buydu.

Kenan Aras Yoldaş, evli ve üç çocuk babası idi. Devrimci mücadeleye yıllarca önce katılmıştı ve Partimiz kurulduktan sonra onun saflarında sürdürdü. Ağrı yöresinde kitlelerin bilinçlendirilmesinde, öğretmen örgütlenmesinde ve faşist saldırılara karşı konmasında önemli görevler aldı. 1976-1978 döneminde TÖB-DER Genel Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. Bu nedenle sömürgeci düşmanın gözüne battı, 12 Eylül öncesinde de sık sık tutuklandı, baskı ve işkence gördü, öğretmenlik görevine son verildi. 12 Eylül'de yeniden tutuklandı ve ağır işkence gördü. Tahliye olduktan sonra da sömürgeci düşmanın onun varlığına katlanamadı, Arjantin'in düşük cuntasının çokça başvurduğu bir yöntemle, onu gizlice katletti.

Sömürgecilerin jandarma ve polisi bu cinayetlerinin ardından 6 Aralık günü Ağrı'da ilerici ve yurtsever olarak bilinen hemen herkesi kitlesel biçimde gözaltına alarak terör estirdiler. Bu insanlar bir gün sonra bırakıldılar. Ancak gerek polisin giriştiği bu türden cinayetler, gerekse kitlelere karşı girişilen operasyon çevrede nefretle karşılandı.

Metin, Hasan Kaya ve Kenan yoldaşların ve bu uğurda hayatlarını veren öteki yoldaşlarımızın kaybı ve acısı bizim için büyüktür. Ama düşman bununla onların kavgasını durduramadı, durduramaz. Binlerce özgürlük savaşçısı sosyalist ve yurtsever bu kavgayı sürdürüyor. Onların anısı kavgamıza güç katıyor.

Özgürlük için düşenleri unutmayacağız.

ŞEHİDİN BO AZADIYA KURDISTAN NEMİRİN

Ji ser kuştina Heval Metin bi destê faşistan sê sal derbas bû. Heval Metin ji Qerekilîsê bû. Ew ji piştî 12 Îlonê tevi gelek hevalan hat girtin. Polêzê Tirkan bi rojan eza û tedayek mezîni lî wan kir.

Qerekilîsê bî aliye tevgera rîzgarîxwaz û şoreşger dî Kurdistanê Tirkîyê da cîgeheki berbiçav bû. Lî wê dî pêşengîya Partiyê da diji hêzên faşî û kevneperest xebateke xurt hate kirin, tesira wan hat şikandin. Hin serokeşir, û dewlemendên Kurd bona kar û menfeetên xwe bî faşistan va hatibûn grêdan û xulamîya wan dikirin. Polêz û cendirmê hukumeta Tirk, valî û qadiyên wan bî temamî lî piştî faşist û kevneperestan bûn, dixwastin tevgera rîzgarîxwaz lî heremê bişkênin. Lê hevalên sosyalist diji wan bî xurtî, bî mêrani karkirin, berê wan dan. Diji zordestî û kedxwariyê, diji faşî û kevneperestiyê şiarên rîzgarîyê bilindkirin, daxwazên xebatkarên, daxwazên hêzên welatparêz dan xuyakirin. Hevalên sosyalist bî aliye siyasi, ideoloji, rêzbûnî, ango her texlî û şîweyê xebatê bî kar anin, hîmberê êrişî faşî û polêzan bî mêrani ber xwe dan. Bona vê yekê xelkê me yê xebatkar, feqîr û welatparêz bawerîya xwe bî wan anî, lî dora wan kom bû. Bî vê xet û xebata rast bû ku tevgera şoreşger lî mîntiqê xurt bû diji hêzên mezîni yên kevneperestan rawestîya. Heke ew piştgiri û alîkariya xelkê me yê xebatkar ne bûna tevgera şoreşger tu car ne dikari diji ewqas hêzên mezîni lî ser piyan bisekinî.

Yek ji nişana xurtbûna tevgerê ew bû ku dî sala 1979 da dî hîlbijartina rêvebirîya bajarê Qerekilîsê da endamê sosyalîstan piraniya dangan girt û bî serokbajarê Qerekilîsê. Hevalên sosyalist dî hîlbijartîni da karek baş kirin dî nav xelkê da, gelek civîn pêkanîni û bir û bawerîya xelkê stendin, zora hemû partiyên kevneperest birin. Ev serketîna sosyalîstan ji tîrs û xofek mezîni kir dilê huk-

ma kolîdar û bû sedemê bilindbûna êrişên wê.

Heval Metin yek ji wan hevalên jir û jêhati bû dî nav tevgerê da. Ew erdameki Partiya Sosyalîst ê hêja bû. Bî kar û xebata xwe, bî fedakari û mêrxasiya xwe dî nav karker, gundi, xort û ronakbirên hêla Qerekilîsê da nav dabû û gelek di hate hîzkirin. Ew dî nê tevgera sosyalist da bî dilpak cuwanmêri û zanetîya xwe bî bû nîmûneyek berbiçav.

Berî 12 Îlonê ji Heval Metin gelek caran hat girtin û teda lê hat kirin. Lê piştî ku generalên faşist dest dane ser hukim keysek mezîni kete destê wan. Hukma faşî, qîma xwe bî polêz û cendirmên mîntiqê ne anî, ji Enqerê polêzên nu şandîni ku eza û cefa kirîni da zêtir hatibûn elfamanî. Ewana 14 roj lî Metin eza (îşkence) kirin, xwestin tîştên nehîni ji wi hinbin, komikên partiyê lî mîntiqê eşkere bikîni. Lê hevalê tekoşer serê xwe lî ber wan danenî, hêviya wan dî dilê wan da hişt. Zordest harbûn û zêtir lê teda kirin. Dîjmîni ne gihîştê armanca xwe lê heval Metin ji ber eza û tedaya gran, ji ber bîrinên xwe bêtab ket û dî roj 25ê Çiriya Pêşîn da şehîd bû.

Hevalê tekoşer, bî bedêla canê xwe be ji, nîmûneyek baş şani me da. Dî bin eza û cefaya giran da ji tu car bawerîya wi bî rîzgarîyê, bî gelê Kurd û bî Partiya xwe sist ne bû, tu car serê xwe lî ber dîjmîni danenî û mîrinê bijart.

Îsal dî 25ê Çiriya Pêşîn da lî Stokholmê endam û dostên Partiyê derheqa Heval Metin da civînek pêk anîni û dî civîni da lî ser jiyan û tekoşîni wi sekînin.

Heval Metin dî tevgera rîzgarîya gelê me da û dî nav refên Partiya Sosyalîst da tu car nayê bîrkirin. Kar û xebata wi, cuwanmêriya wi wê tîm rê nişani me bide. Heval û hogrên wi riya wi da dîmeşîni, doza wi lî erdê nahêlin.

Şehîdîn bo azadiya Kurdistan û bo sosyalîzmê nemirîn.

MERKEZ KOMİTESİ BİLDİRİSİ

Emperyalistler

*ancak geçici ve mevzii başarılar
sağlayabilirler.*

*Oysa insanlığın geleceği
artık bellidir;*

*bu gelecek sosyalizmdir ve hiç
birşey kapitalizmi tüm olarak
silinip tarihe gömülmeden
kurtaramaz.*

Uluslararası düzeyde, başta ABD olmak üzere emperyalizmin en gerici güçlerinin son yıllarda tımandırdıkları maceracı ve saldırgan politika devam ediyor. Bu çevreler, Latin Amerika'da, Ortadoğu'da, Afrika'da ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmak için saldırgan bir politikaya hız verirken, diğer yandan, uluslararası yumuşama politikasını sabote ederek, sosyalist ülkelerin silahsızlanma ve kalıcı bir barış yönündeki önerilerine, yığınları saran barış istemlerine açıkça sırt çevirerek Batı Avrupa'ya, Yakınoğu'ya yeni nükleer başlıklı füzeler yerleştirme girişimlerini sürdürüyorlar. Bunun yanı sıra emperyalist çevreler, savaş ve saldırı tehlikesinin sosyalist ülkelerden, en başta da Sovyetler Birliği'nden geldiğine dair gerçeğe ters ve tümüyle yalan üstüne kurulu propagandaya hız vererek yeni bir soğuk savaş dönemi açmışlardır.

Emperyalizmin bu yeni saldırı dalgası, onun son yıllarda içine düştüğü yeni ve daha derin bunalım döneminin bir ürünüdür. Sosyalist sistem maddi ve moral alanda yıldan yıla üstünlüğünü kanıtıyor ve insanlığa, sömürü ve baskının olmadığı gelişme ve barış yolunu açıyor. Uzlaşmaz çelişkilerin, çatışmaların, sömürü ve baskının alanı olan kapitalist sistem, dünya sosyalizmi ile mücadelesinde daha şimdiden yenik düşmüştür. Her yıl yeni yeni ülkeler halkları emperyalizme karşı ayağa kalkıyor, onu kovuyor ve sosyalist gelişme yoluna giren ülkelerin sayısı artıyor. Çağımızın bu belirleyici gelişmesi karşısında emperyalizmin yapabildiği şey ise, bir yandan soğuk savaşçı canlı tutma, yalana dayalı bir propaganda ile anti-komünizmi şiringaya devam etme, emekçi yığınların bilinçlerini bulandırma, onları aldatma, sosyalizme karşı yığınlarda korku ve yılmılık yaratma; diğer yandan, açık saldırı politikasıyla bu tarihi gelişimi duraklatma, dünyamızda güç dengesini yeniden kendinden yana çevirme çabasıdır.

Ne var ki bu çaba, tarihte çağını doldurmuş, yıkıma giden tüm gerici güçlerin çabaları gibi boşunadır. Bu tarihi süreçte emperyalistler ancak geçici ve mevzii ba-

şarılar sağlayabilirler, ancak insanlığın gelişim yolunun acılı ve sancılı olmasına yol açabilirler. Oysa insanlığın geleceği artık bellidir; bu gelecek sosyalizmdir ve hiçbir şey kapitalizmi tüm olarak silinip tarihe gömülmeden kurtaramaz.

Emperyalizmin son yıllarda yükselttiği yeni maceracı ve saldırgan politika da ters tepmeye başladı. Dünyanın dört bir yanında başa geçirilen, desteklenen faşist ve askeri diktatörlükler Şili'de, Arjantin'de, Brezilya'da, Pakistan'da, Filipinler'de görüldüğü gibi sallanıyor. Nikaragua halkı emperyalist saldırıyı püskürtüyor ve El Salvador halkı yiğitçe direnmeye devam ediyor. Emperyalistler, geçen yaz Lübnan'da içine düştükleri saldırı sarhoşluğunun bedelini şimdi ağır biçimde ödemeye başlamışlardır. Silahlanma ve savaş kıskırtıcılığına karşı yükselen kitlesel barış dalgası tüm emperyalist ülkeleri sardı, emperyalist politikaya karşı güçlü bir direnişe dönüştü. Bu gerici saldırgan atak püskürtüldüğü zaman dünyamızda sosyalizm, ulusal kurtuluş ve barış güçlerinin yeni bir gelişme dalgası yer alacak, yeni yeni mevziler elde edilecektir.

* * *

Ortadoğu, dünyamızın ilerici ve gerici güçleri arasında başta gelen çatışma alanlarından biri olmakta devam ediyor ve Ortadoğu'daki önemli gerilim merkezlerinden biri de ülkemiz Kürdistan'dır.

Irak-İran arasında üç yılı aşkın süredir devam edegelen savaş son yıl içinde esas olarak Kürdistan'a kaydı. Türkiye'nin de devreye girmesiyle, bu savaş, daha açık biçimde Kürdistan'ı yeniden bir paylaşım savaşına dönüştürüyor. Buna karşılık halkımız Kürdistan'ın Irak ve İran'ın elinde bulunmaz iki parçasında yıllardır silahlı bir direniş yürütüyor. Kürdistan'ın çepeçevre düşman güçlerle çevrili olmasına, bölgeye silah, ilaç, yiyecek ve diğer zorunlu maddelerin girmesi çok güç olmasına ve düşmanın büyük güçlerle yürüttüğü yoketme savaşına rağmen bu direniş kırılmıyor. Kürdistan'ın bu iki parçasında geniş özgür bölgeler yaratılmış ve buralar aynı zamanda Irak ve İran'daki öteki devrimci güçler için de bir sığınak, bir üs durumuna gelmiştir.

Türkiye Kürdistanı'nda ise faşist Cunta'nın üç yılı aşkın süredir izlediği sindirme politikasına, yoğun teröre karşılık halkımızın kurtuluşa duyduğu derin özlem yok edilememiş, yurtsever güçler sindirilememiş, tersine kitlelerin sömürgeci çarka, yabancı boyunduruğuna karşı kini ve nefreti bu dönemde kat kat artmıştır. Ülkemizin bu parçasında da geleceğin çok daha güçlü devrimci dalgası mayalanıyor ve bu Türk sömürgecilerini ve onların emperyalist efendilerini telaşlandırıyor.

Bölgedeki gerici ve zorba devletlerin, ve emperyalist güçlerin tüm engelleme, bastırma çabalarına rağmen yıldan yıla boyutlanan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, ülkemizi daha şimdiden bölgedeki önemli bir devrim ocağı haline getirmiştir ve bu mücadele Irak, İran ve Türkiye halklarının devrimlerini de etkileyerek çok daha geniş bir alanda etkilerini göstermektedir.

Kürdistan'daki kurtuluş mücadelesi, halkımızın yabancı boyunduruğuna, ağır baskı ve sömürüye karşı duyduğu derin tepkiye, kendi kaderini özgürce belirleme, yoksulluğu ve geriliği yenerek ülkesinde ileri, çağdaş bir yaşam tarzını gerçekleştirme özlemine ve üstün direniş yeteneğine dayanıyor. Diğer yandan birçok olumsuz etken ulusal güçlerin birliğini, kitlelerin daha geniş ölçüde seferber edilmesini ve bu mücadeleye uluslararası düzeyde geniş destek sağlanmasını engelliyor. Bu etkenlerden biri, ülkemizin bölünmüş ve halkımızın birkaç devlete karşı mücadele etmek durumunda kalmış olmasıdır. Kürdistan'ın çepeçevre düşman güçlerle çevrili olması, bir parçada mücadele yürüten güçlerin, dış dünyaya açılmak ve destek almak için, çoğu kez, Kürdistan'ın diğer bir parçasını elinde tutan ve orada Kürt halkının kurtuluş mücadelesini ezmek için herşeyi yapan öteki devletlerden yardım ve destek arama itiyor. Ancak bu devletler, Irak ve İran örneğinde görüldüğü gibi, Kürt halkını kendi aralarındaki çelişkilerde ötekine karşı kullanmak, yurtsever güçleri kendilerine bağımlı duruma getirmek, bölmek için ne lazımsa yapıyorlar. Kürdistan'da etkinliğini hâlâ önemli ölçüde koruyan feodal ve aşiretçi yapı, düşman güçlerin bu tür çabalarının başarıya ulaşmasına hizmet eden bir zemin oluşturuyor. Bunun en tipik örneği, Barzani kardeşlerin yönettiğindeki Irak Kürdistan Demokrat Partisi'dir. Feodal ve aşiretçi bir önderliğe sahip olan bu örgüt geçmişte ulusal hareketi gerici İran Şahlığının ve ABD emperyalizminin güdümüne soktu; bugün ise Şah rejiminin yerini alan gerici mollalar rejimine bağımlı durumdadır. Barzani kardeşler, İran'da üslenmiş olmaya, oradan aldıkları silah ve para desteğine karşılık iki yıl önce, Humeyni rejiminin istemine boyun eğerek İran Kürdistanı'ndaki ulusal kurtuluş güçlerine saldırdılar ve bugüne kadar bu saldırıyı sürdürdüler, kurtuluş güçlerine önemli zararlar verdiler. Barzani kardeşler, son yıl içinde de, yine İran birliklerinin Irak Kürdistanı üzerinden Irak'a karşı yürüttükleri saldırıda yer alımlar ve Kürdistan'ın, bir bakıma bu yeni paylaşım savaşının sadık bir destekçisi olmuşlardır. Kendi feodal ve aşiretçi çıkarlarını ulusal çıkarların önüne koyan bu örgütün, ulusal güçlerin birliği önündeki en ciddi engellerden biri olduğu

açıktır. Bu, aynı zamanda Irak Kürdistanı yurtsever güçlerinin içine düştükleri iç çekişme ve çatışmaların temel nedenidir. Bu çatışmalar yurtsever güçleri zayıflatıyor, kitlelerin yurtsever harekete ilgi ve desteğini azaltıyor ve İran'la giriştiği savaşta önemli derecede yıpranmış olan zorba Saddam Hüseyin diktatörlüğünün ömrünü uzatıyor.

Bu olumsuz gelişmelerin önü alınmadığı zaman Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin daha zor günlerde, daha ciddi tehlikelerle karşılaşması kaçınılmazdır. O halde bugün tüm dikkatleri, enerjyi ve çabaları yurtsever güçlerin birliği hedefi üzerinde toplamak gerekir. Tüm yurtsever örgütler, gruplar ve kişiler bunun için kendilerine düşeni yapmak görev ve sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

a) İlk adım olarak Irak KDP'nin Humeyni rejimine bağımlılık ve bunun sonucu olarak yurtsever güçlere karşı yürüttüğü saldırı politikası teşhir edilmeli, o, bu politikayı terk etmeye zorlanmalı ve bunu yapmadığı zaman tecrit edilmelidir. Irak KDP İran Kürdistanı'ndaki kurtuluş güçlerine karşı yürüttüğü saldırılara son vermeli, peşmerge güçlerini İran'dan çekmeli ve Saddam rejimine karşı mücadeleye yönelmeli. Irak Kürdistanı yurtsever güçleri arasında bugün bir kör dövüşü, bir kan davası halini alan silahlı çatışmalara son verilmeli ve içinde KYB, IKP ve Irak KDP'nin yer alacağı, diğer tüm yurtsever örgütlerin de katılacağı geniş bir cephe oluşturulmalı.

b) Kürdistan'ın tüm parçalarındaki yurtsever örgütlerin ulusal kongresi toplanmalı, bu kongre, yurtsever örgütler arasındaki sorunları çözmek, çeşitli parçalarındaki mücadeleler arasında bir uyum sağlamak, işbirliği ve dayanışmayı geliştirmek için ortak ilkeleri saptamalı ve buna uygun düşen adımlar atmalı.

c) Kürdistan'ın her parçasındaki yurtsever güçlerin mücadelesiyle Kürt halkının o parçada yanyana yaşadığı halkların devrimci ve demokratik güçlerinin, emperyalizme, baskıya ve sömürüye karşı birlik ve dayanışmasını gerçekleştirmek ve geliştirmek için çalışılmalı.

* * *

Geçtiğimiz 12 Eylül'de Türk faşist Cuntası üçüncü yılını doldurdu. Bu süre içinde Cunta, halk yığınlarına açıklıktan, baskıdan başka birşey getirmedi, ülkeyi ABD emperyalizmine daha da bağladı, komşu ülkelere karşı bir saldırı üssü haline getirdi. Emperyalistlerin ve bir avuç yerli tekercinin uşağı Cunta'nın maskesi bu üç yıl içinde tümüyle düştü, o, geniş halk yığınlarından tecrit oldu.

6 Kasım seçimleri böylesine bir ortamda yapıldı. Faşist çarkta sivil kılıf giydirmeye çabasıdan başka birşey olmayan bu seçimler ne içerde, ne de dışarda ciddiye alınmadı. Seçimlere yalnızca Cunta'nın ve arkasındaki emperyalist güçlerin denetlediği üç kukla parti katıldı. Cunta, bunların dışındaki burjuva partilerini bile zorla engelliyerek, bağımsız adayları veto ederek kendisini ve seçimleri tümüyle güllük duruma düşürdü.

Halk yığınları sözkonusu seçim oyunuyla yaşamlarında birşeyin değişmeyeceğinin bilincindedirler. Bu nedenle de propaganda döneminde seçimlere ilgi yaratmak için ter dökken parti sözcüleri, çoğu kez boş alanlara nutuk çekmekle yüzyüze kaldılar.

Buna karşılık seçimlere katılma oranı yüksek, protesto niteliğinde boş oy oranı ise düşük oldu. Kitlelerin, "Anayasa" oylamasında olduğu gibi baskı ve tehdit altında olması bir yana, sandık başına gitmeyenler için konan para cezası katılımın yüksek olmasına yol açtı. Diğer yandan kitlelerin oyu, Cunta'nın birinci derecede iktidar için hazırladığı ve desteklediği MDP'ye değil, Anavatan Partisi'ne yöneldi. Böylece halk, kendisine ciddi bir seçenek bırakılmayan böyle bir ortamda bile, Cunta'nın iktidar için düşündüğü partiye oy vermeyerek ona karşı hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Bu, hiç kuşkusuz, halkı bir koyun sürüsü yerine koyan ve her dilediklerini yaptırabileceklerini sanan zorba ve şımarık generaller için bir yenilgidir.

*Sorunların Çözümü,
en başta, kitlelere dayatılan
bu sömürü ve zorbalık
çarkının parçalanmasına,
emekçi halk yığınlarının
özgürce örgütlenmesine ve
ülke yönetiminde söz sahibi
olmasına bağlıdır.*

Ne var ki bay Özal da bu faşist çarkın başta gelen kurucularından biridir ve halk düşmanı politikasını bundan böyle de sürdürecektir. Bu emperyalistlerin ve bir avuç yerli tekercinin politikasıdır. Ne işçi sınıfının, ne diğer emekçi halk kesimlerinin, yıkım ve yoksullukla yüzyüze gelen orta tabakaların durumu düzelmeyecek, daha da ağırlaşacak. Bu dönemde geniş yasal dayanaklarla da donatılan polis ve jandarmanın baskısı devam edecek. Kitleler istemlerini dile getirme, yasal olarak örgütlenme ve yasal olanaklardan yararlanarak mücadele etme haklarından yine yoksun olacaklardır. Cunta, bir geniş hapishane haline getirdiği ülkede, hapishane müdürlerini değiştirerek kitleleri oyalamaya çalışıyor.

Çıkar yol Cunta'nın yıkılmasındadır. Cunta yıkılmalı ve onun kalıcı kılmaya çalıştığı faşist çark yerle bir edilmelidir. Emperyalistler, yerli tekeller, onların uşağı Cunta ve onların güdümlü partileri ülkemizin ve halklarımızın sorunlarına çözüm bulamazlar. Onların bize getirebileceği, yalnızca günden güne ağırlaşan azgınca bir sömürü ve baskıdır. Sorunların çözümü, en başta, kitlelere dayatılan bu sömürü ve zorbalık çarkının parçalanmasına, emekçi halk yığınlarının özgürce örgütlenmesine ve ülke yönetiminde söz sahibi olmasına bağlıdır.

Düzmece 6 Kasım seçimlerinin demokrasiye dönüş yolunda bir adım olmadığı, bunun, Cunta ile onun emperyalist efen-

dilerinin, iç ve dış kamuoyunda yükselen muhalefeti yatıştırmak için başvurdukları bir manevra olduğu açık bir şeydir. Buna rağmen, sözkonusu seçim oyunu bile Cunta bakımından geri bir adımdır.

İçerde ve dışardaki desteğini önemli ölçüde yitiren, geniş halk yığınlarını karışısına alan Cunta için geriye doğru sayma dönemi başlamıştır. Onun, bundan böyle salt süngü gücüne dayanarak kitleleri sessizlik içinde tutması güç olacaktır. Geçtiğimiz aylarda, baskının en yoğun, en amansız olduğu cezaevlerinde siyasi tutukluların, halkımızın bilinçli ve yiğit evlatlarının başlattığı ve yer yer bugüne kadar sürdürdüğü direniş, yarı toplumun başka kesimlerine, yığınlar arasına sıçrayabilir ve sıçrayacaktır. Kitle muhalefeti, faşist çarkın her zayıf noktasından, her yarığından yararlanarak kendini gösterecek ve onun koyduğu bentleri aşacaktır. Böyle bir aşamada Cunta'ya karşı muhalefeti örgütlemek, demokratik güçlerin birliğini ve uyumunu sağlamak daha önem kazanıyor.

Besbelli Cunta da, onun kalıcı kılmaya çalıştığı faşist çark da Türkiye'de daha uzun yıllara dayanamayacaktır. Ne var ki salt Cunta'nın gitmesi demokratik koşullara varmak ve kitlelerin temel sorunlarına çözüm bulmak için yeterli değildir. Bu hedeflere ulaşmak, herşeyden önce emekçi kitlelerin örgütlülük ve eylem düzeyine, etkinliklerine bağlıdır. Türkiye ve Kürdistan devrimci ve demokratik güçleri anti-emperyalist, demokratik bir cepheye geniş tabanlı, kalıcı bir birlik yaratmadıkları sürece emekçi yığınları büyük ölçekte mücadele alanına çekmek ve ileri hedeflere yönelmek güç olacaktır, Cunta gitse bile, ipler yeniden burjuvazinin gedikli partilerinin eline geçecektir. O halde bugün, sol bakımından varolan tüm olumsuz manzara ve güçlükler rağmen, böylesine bir birlik için çalışmak hayatı derecede önemlidir. Türkiye Kürdistanı'nda ulusal demokratik, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı genelinde ise anti-emperyalist, demokratik bir birliği gerçekleştirmek için çalışmak, günümüz koşullarında demokrasi ve devrim için çalışmak demektir. Partimiz, bugüne dek kararlı biçimde izlediği birlik politikasını bundan böyle de sürdürecektir.

Bu aşamada, bir yandan devrimci mücadelenin daha uzun vadeli gereklerine ve hedeflerine uygun bir propaganda ve ajitasyonu sürdürürken ve buna uygun olarak devrimci ve demokratik güçlerin birliği için çalışırken, diğer yandan, Cunta'nın yıkılması ve ülkede demokrasi ve devrim yolunun açılması için geniş anti-faşist halk güçlerinin ortak istemlerini içeren sloganları öne çıkarmalıyız.

Cunta'nın kukla parlamentosuna ve hükümetine hayır!

Cunta'yı yıkmak, faşist çarkı yerle bir etmek için tüm anti-faşist güçlerin birliği yolunda ileri!

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

ABD-Cunta Ortak Planı: KIBRIS'TA UYDU DEVLET

Türkiye, işgal ettiği kuzey Kıbrıs'ta 14 Kasım 1983 günü bağımsızlık ilan ettirdi. Bu, Türk militarizminin son yıllarda hız kazanan yayılmacı emel ve çabalarının yeni bir adımı oldu. Ülkedeki faşist rejim bu tür adımları atarken uluslararası kamuoyuna, Birleşmiş Milletler'in Kıbrıs'a ilişkin kararlarına aldırıyor. O, tümüyle zorbalığa, güç gösterisine dayanan Reagan politikasını kendisine örnek seçmiştir.

Kıbrıs Türk yönetiminin bağımsızlık ilanı daha ilk günden dünyada geniş tepkilere yol açtı. Ama gerek bu kukla yönetimin sözcüleri, gerek Türkiye'deki faşist rejim bu tepkileri önemsemeyi görünüyor. Onlar, kimse bu bağımsız devleti tanımaya da olur diyorlar ve gülmüş bir şekilde onun durumunu Çin'le, Demokratik Alman Cumhuriyeti ile kıyaslamaya kalkıyorlar. Kıbrıs'taki kukla yönetimi şimdiye dek Türk ordusunun süngü desteği ve Türkiye'nin ekonomik yardımlarıyla ayakta tutuldu; bundan böyle de, besbelli, öyle yapılacak.

ABD yönetimi sözde, bu eyleminden dolayı Türkiye'yi kınadı ve Kıbrıs'ta Türk kesiminin ilan ettiği bağımsız devleti tanımadığını söyledi. Ama atılan adımdan ABD'nin haberinin olmadığı düşünülemez. Bunun ABD ve Türkiye'deki faşist rejim arasında bir danışıklı dövüş olduğuna kuşku yok. Cunta, ABD'nin onayı ve desteği olmadan asla bu adımı atamazdı. Nitekim, görünüşteki tepkiye karşılık, Reagan, bağımsızlık ilanından bir-iki gün önce Türkiye'ye yapılan yardımları onaylamıştı. Cunta içinse önem taşıyan asıl bu yardımlardır.

ABD emperyalistlerinin Yunanistan'daki Pasok hükümetinin tutumundan memnun olmadıkları açık. Pasok, seçimler öncesi kitlelere sunduğu programını hayata geçirmek için gerekli radikal adımları bugüne kadar atamamış da olsa, Türkiye'nin tehditlerini ileri sürerek NATO'ya karşı eleştireci bir tutum takındı, NATO ve ABD üslerini tartışma konusu yaptı ve Batı ve Orta Avrupa'ya nükleer başlıklı yeni ABD füzelerinin yerleştirilmesine karşı çıktı. Yunanistan'da

anti-emperyalist kitle hareketi gündem güne güç kazanıyor. Bu koşullarda ABD'nin ağırlığını, bir dediğini iki etmeyen Türkiye'deki faşist Cunta'dan yana olduğu açık. O, Türkiye'yi Yunanistan'a karşı bir baskı unsuru olarak kullanıyor.

Öte yandan, Kıbrıs'ta atılan adım, adayı, hiç değilse Türk işgalindeki bölümünü, sağlam bir ABD üssü haline getirmek amacıyla yöneliktir. ABD Kıbrıs sorununun uzayıp gitmesinden rahatsızdır. O, çıkarlarına uygun bir çözümü, daha faşist Cunta işbaşındayken hayata geçirmek istiyor. Kıbrıs'ın bir üs olarak Ortadoğu'da oynayabileceği rol açıktır. ABD burayı, çevik güçler için, tüm Ortadoğu ülkelerine ve Sovyetler Birliği'ne karşı önemli bir köprübaşı yapmayı planlamıştır.

Türkiye'yi yeni yeni ABD üsleriyle donatan Cunta için, Kıbrıs konusunda ABD ile bölgeyi bir uzlaşmaya varmış olmaktan daha doğal bir şey olmaz. Cunta için temel sorun, bu iş için ABD'nin ne kadar dolar vereceğidir. Ve bütün bunların çok önceden konuşulup karara bağlandığını tahmin etmek güç değildir.

Elbette satranç tahtasındaki tüm taşlar henüz oynanmış değil. ABD bakımından ideal çözüm, Kıbrıs'ta bağımsız bir Türk devletinden çok, Adanın güvenli bir ABD üssü haline getirilmesidir. Türk yönetiminin bağımsızlık ilanı, bugün, Rum kesimine ve Yunanistan'a karşı bir baskı unsuru olarak kullanılacak, yarın belki Türk kesimi, öteden beri savunduğu iki cumhuriyetli federasyon tezinin kabulü halinde geri bir adım atacaktır. Zaten, Kıbrıs Türk yönetiminin sözcüsü, şatafatlı bağımsızlık ilanından birkaç gün sonra, bu "geri adım"ı değinerek baklayı ağızından çıkardı. Eğer Rum kesimi ve Yunanistan böyle bir çözüme zorlanamazlarsa ileride bu uydu devlet, Hatay örneğinde olduğu gibi Türkiye'ye ilhak edilebilir.

Türkiye Kıbrıs işine, yıllar önce, İngiliz emperyalistlerinin çabasıyla sokuldu. Daha sonra devreye ABD emperyalizmi de girdi. Böylece ada, emperyalistlerin çıkarlarına ve Türk militaristlerinin yayılmacı emellerine

uygun olarak bölünme noktasına getirildi.

Türkiye'nin ada üzerinde bugün kopardığı gürültü, savunduğu "haklar" neyin nesidir? Adada, yüzyıllar öncesi bir işgal döneminden kalan Türk azınlığının durumu Türkiye'ye böylesine büyük iddialarda bulunma hakkını verir mi? Türk azınlığı Ada'nın toplam nüfusunun ancak beşte biridir. Bu nüfusun çoğu, son işgal hareketinden ve Rumların zorla kovulmasından sonra Kuzey Kıbrıs'ta toplandı. Ayrıca 1974'ten bu yana adaya göçmenler taşındı ve bir iskan politikası izlendi. Ne var ki Adadaki Türk azınlığı bile bugün Türk ordusunun işgalinden, Kıbrıs'taki kukla yönetimden memnun değildir. Türkiye'deki faşist baskı rejiminin bir benzeri Kuzey Kıbrıs'ta oluşturulmuştur. İşgal, Kıbrıs Türk azınlığının ekonomik durumunu da sarstı. Ada halkının tümünün çıkarları, Türkler de dahil, Türk ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesini, kukla yönetimin son bulmasını gerektiriyor. Emperyalist üslerden ve işgalci Türk birliklerinden arınan demokratik bir Kıbrıs'ta Rumlar ve Türkler yanyana kardeşçe yaşayabilirler, ülke yeniden politik ve ekonomik bütünlüğüne kavuşur ve halkın bozulan ekonomik ve toplumsal koşulları düzelir.

Kıbrıs sorunu, diğer yandan, Türk hükümetinin Kürdistan sorunu karşısındaki açmazını derinleştiriyor. Türk hükümeti, Kıbrıs'ta dağılık biçimde yaşayan 100.000 kişilik Türk azınlığının durumunu bahane ederek Kıbrıs'ın yarısını işgal etti, bu bölgedeki Rumların bir bölümünü katletti, diğerlerini kavdu ve şimdi de işgal ettiği topraklarda bağımsız bir devlet kurmaya çalışıyor.

Oysa Türk ordusu Ada'ya saldırdığı zaman Kıbrıs'taki Türk azınlığı, bir azınlığın sahip olacağı herşeye, hatta bundan da fazlasına sahipti. Kıbrıs Anayasası Türk toplumunun varlığını kabul etmiş ve buna uygun özerk bir statü getirmişti. Türkler kendi nüfuslarını aşan bir oranda (1/3) Kıbrıs parlamentosunda ve hükümette temsil ediliyorlardı. Cumhurbaşkanı yardımcısı Türk'tü ve onlar tarafından seçiliyordu.

Türkler her türlü kültürel ve demokratik haklara sahiptiler. Kendi anadillerinde okullarda okuyorlardı. Türkçe basın serbestti ve Kıbrıs radyosu Türkçe yayın yapıyordu. Türklerin ekonomik durumları iyiydi ve üzerlerinde özel bir sömürü yoktu.

Şurası bir gerçek ki Kıbrıs sorunu emperyalistler ve Türk militaristleri tarafından yaratıldı ve onlar eliyle bugünkü duruma getirildi. Bugünkü durum ise yalnız Kıbrıs Rum toplumunun değil, Kıbrıs Türklerinin de zararına. Türkiye, Kıbrıs'a ilişkin iddialarında haksızdır ve tam bir zorbalık politikası gütmektedir.

Diğer yandan, Kıbrıs'taki 100.000 kişilik Türk azınlığının hakları adına tüm bu zorbalığı yapma hakkını kendinde gören ve orada bağımsız bir Türk devleti kurmaya kalkışan Türk hükümeti, Kürdistan'ın en büyük parçasını zorla sınırları içinde tuttuğunu ve orada yaşayan 12 milyonluk Kürt halkına hiçbir ulusal ve demokratik hak tanımadığını görmezden geliyor. Kürt halkı Kıbrıs Türk azınlığının sahip olduğu ulusal-demokratik hakların hiç birine sahip değil.

Türkiye Kürdistanı'nda hakımıza uygulanan zulüm Türk hükümetinin ikiyüzlülüğünü, haksızlığını, zorbalığını daha da açığa çıkarıyor ve onun Kıbrıs'a ilişkin sahte iddialarını da daha iyi biçimde sergiliyor.

Biz, Kıbrıs'a ilişkin olarak Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun kararlarına uyulmasını, Türk ordusunun işgalci birliklerinin ve tüm yabancı güçlerin Kıbrıs'tan çekilmesini savunuyoruz. Kıbrıs yabancı üslerden arındırılmalı, Adanın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne saygı gösterilmelidir. Biz Kıbrıs'ın demokratik anayasasına uygun olarak Rumlarla Türklerin yanyana, kardeşçe yaşayabilecekleri kanısındayız ve gerçek de böyledir.

**İŞGALCI
TÜRK ORDUSU
KIBRIS'TAN ÇEKİL**

Filistin Kurtuluş Örgütü'nü oluşturan örgütlerin en güçlüsü, bir bakıma FKÖ'nün temel direği olan EL FETİH içindeki bunalım, Kasım ayı başında yeniden alevlendi. Taraflar Kuzey Lübnan'da Trablus kenti ve çevresinde en ağır silahlarla çatışıyorlar. Şimdiye kadar bini aşkın kişinin öldüğü, binlercesinin de yaralandığı bildiriliyor. Arafat yanlıları güç durumunda kalarak Trablus içine çekildiler. Yer yer çatışmalara sahne olan kent daha büyük bir savaş ve yıkım tehlikesiyle karşı karşıya.

El Fetih içindeki bunalım, Beyrut ve Güney Lübnan'dan çekilmeden kısa süre sonra patlak verdi. Ebu Musa'nın başını çektiği muhalefet, yenilgiden dolayı örgüt liderliğini suçladı ve onun sağa kaydığını, ABD ve İsrail planıyla uzlaştığını ileri sürdü. Taraflar sorunu, Filistin örgütlerinde sık sık görülen bir yöntemle, kendi aralarında silaha başvurarak çözmeye kalkıştılar, 1983 yılı Mayıs başında gerilla grupları arasında başlayan çatışmalar üç ay sürdü. Ağustos başında Cezair'de toplanan Filistin Ulusal Konseyi, sorunun görüşmeler yoluyla çözülmesini istedi ve aynı zamanda bu sorunun çözümüne yardımcı olabilecek, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün politikasına, örgütsel işleyişine ilişkin önemli kararlar aldı. Buna göre Camp David anlaşmasını imzalamış olan Mısır yönetimiyle ilişki kurulmayaacak ve varolan ilişkiler koparılacak, Ürdün'le bir federasyon oluşturulmasına ilişkin Amerikan planına karşı çıkılacak, Suriye ile El Fetih'in bozulan ilişkileri düzeltilecek, FKÖ safları olumsuz unsurlardan arındırılacak, örgütlerarası ilişkiler ve karar mekanizması demokratikleştirilecektir.

Ne var ki alınan bu kararlara rağmen gerek El Fetih, gerekse bir bütün olarak FKÖ kendi içindeki sorunları aşamadı, saptanan kararlara uygun ortak bir politika izlenemedi ve yeniden patlak veren çatışmalarla örgüt içindeki çatlak daha da derinleşti.

Trablus'taki çatışmaların sonucu ne olursa olsun, FKÖ, bu gelişmelerle büyük yara almıştır. Filistin halkının mücadelesinde büyük rol oynayan örgütün, şimdi iç çatışmalar içinde gücünü tüketmesi, onun dostlarını, ilerici güçleri üzüyor, düşmanlarını ise sevindiriyor. Bütün bunlardan sonra örgütün birliğini koruması ve Filistin sorununda eski prestijini, etkin-

FKÖ'DEKİ BUNALIM

liğini sürdürmesi güçtür.

Soruna salt geçen yıl alınan askeri yenilginin bir sonucu olarak bakmak yanlış olur. Elbet yenilgiler şu ya da bu oranda iç tartışmalara, çekişmelere yol açarlar. Diğer yandan, önceden varolan sorunların yüze vurmasına da vesile olurlar. FKÖ ve El Fetih içindeki sorunlarsa daha eskiye gidiyor.

FKÖ içinde gerek nicel bakımdan, gerekse askeri ve mali gücüyle üstün durumda olan El-Fetih, denetimini elinde tutmuş, kararların alınmasında, politik temsilde vb. kendi egemenliğini kurmuştur. Diğer örgütler çoğu kez bundan rahatsız olmuşlar ve FKÖ'nün demokratik bir yapıya, işlerliğe kavuşturulmasını istemişlerdir.

Diğer yandan El Fetih, sağ ve sol çizgide çeşitli yurtsever kesimleri barındıran bir örgüttür, ideolojik homojenliği yoktur. Bu yapı onun uluslararası düzeydeki ve Arap dünyasındaki ilişkilerini de etkiliyor. Örneğin Demokratik Cephe'nin ve Halk Cephesi'nin sol radikal tutumuna karşılık, El Fetih, politikasında tutucu Arap rejimlerini de gözetiyor. Bu yüzden, örgütün izlediği politika sık sık örgüt içindeki sağ ve sol kesimler arasında tartışmalara yol açıyor.

İsrail karşısında geçen yıl alınan ağır yenilgiden sonra, Filistin sorununun "çözümü"ne ilişkin olarak ABD-İsrail tarafından öne sürülen plan karşısındaki tutum, FKÖ ve bizzat El Fetih içindeki kavgayı hızlandıran etken oldu.

Amerikan planı Filistin halkının kendi bağımsız devletini kurmasına olanak vermiyor, Şeria İrmağı'nın batı yakası ve Gazza Şeridi'nde, Ürdün kralına bağlı olarak otonom bir Filistin kurulmasını öneriyor. Söz konusu plan Kudüs'ü ve İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarının bir bölümünü de yine İsrail'e bırakıyor. Diğer yandan İsrail, hiçbir şekilde, Golan tepelerini Suriye'ye geri vermeyeceğini söylüyor.

İsrail'in geçen yıl Lübnan'da sağladığı askeri başarıdan ve bölgede ABD nüfuzunun artmasından sonra, Filistin kurtuluş hareketi içindeki bazı çevreler de, gerici Arap rejimleri-

nin açık ya da kapalı biçimde destekledikleri ABD-İsrail planına yaklaştılar. Bu çevreler, çözüm için ABD ile uzlaşmak gerektiği kanısındadır.

Suriye ve Libya ABD planına karşı çıktılar. FKÖ içinde başta Demokratik Cephe ve Halk Cephesi olmak üzere radikal kesim de bu gerici çözüme şiddetle karşı çıktı. FKÖ'nün en güçlü örgütü El Fetih'te ise iki farklı eğilim belirdi: Bir kesim ABD planına açıkça karşı çıkarken, Yâsir Arafat'ın liderliğindeki merkez, Ürdün kralı ve öteki gerici Arap devletleriyle görüşerek sözkonusu planı tartıştı ve bir uzlaşma yolu aradı.

Bu yüzden Arafat FKÖ ve bizzat El Fetih içinde sert eleştirilere uğradı ve sürtüş ne muhalflerin merkeze başkaldırmasına kadar vardı. Arafat taraftarları sorunun bu düzeye varmasının sorumlusu olarak Suriye ve Libya'yı gösteriyorlar, onların FKÖ'nün içişlerine müdahale ettiğini Filistin hareketini kendi denetimlerine almaya çalıştıklarını ileri sürüyorlar. Buna karşılık muhalefet ve FKÖ'nün diğer radikal kesimi ise, Arafat'ın sağ bir politika izlediğini, gerici ABD-İsrail planıyla uzlaştığını, ayrıca örgüt içinde demokratik karar mekanizmasını işletmediğini, sorunun, şu veya bu dış kaynağın tahrikiyle değil, FKÖ'nün bir iç sorunu olarak ortaya çıktığını söylüyorlar.

Kuşkusuz Filistin sorunu, yıllar öncesinden salt Filistinlilerin bir sorunu olmaktan çıkmış, dünya ilerici ve gerici güçlerinin bir çatışma odağı haline gelmesinin yanı sıra, tüm Arap ülkelerinin de ortak sorunu haline gelmiştir. Arap devletleri, Filistin sorunuyla ilgili olarak, sık sık birlikte hareket eder görünmüşlerse de, gerçekte, çıkarlarına ve ülkedeki rejimin niteliğine uygun olarak ABD'nin yanında veya ona karşı kümelenmişlerdir. Filistin hareketiyle diğer Arap devletlerinin ve bu ülkeler halklarının karşılıklı ilişkileri ve etkileşimi doğal bir şeydir. Bu ilişki ve etkileşimde, son tahlilde belirleyici olan, İsrail karşısında bir Arap duygusallığı değil, sınıfsal çıkarlardır. Sedat ve Mübarek Mısırı, Suudi Arabistan ve Ürdün

Meliki, Kuveyt Şeyhi ve tüm öteki feodal ve burjuva işbirlikçiler için birinci derecede önem taşıyan, Filistin halkının, hatta kendi ülkeler halklarının dramı değil, kendi ailesel, sınıfsal çıkarları, bu çıkarların geleceğidir. Onlar ABD'nin hatta İsrail'in yanına sürükleyen neden budur. Bunlar Ortadoğu'da karşı devrimin güçleridir. Filistin halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkını yok eden, Filistin devrimini uysallaştırıp gerici Ürdün Krallığının güdümüne sokan ve bunu ABD ve İsrail'le gerici Arap devletleri arasındaki bir anlaşmayla garantiye alan ABD-İsrail planı, elbet bu gerici rejimlerin de işine gelir.

ABD-İsrail planına karşı bizzat FKÖ içinde ortaya çıkan bu farklı tutumun bile sınıfsal kökleri vardır. Ne var ki şimdiki FKÖ'nün kendi iç hesaplaşmasını, hem de silahlı çatışma ile yapacağı zaman değildir. Siyasetçi düşmana ve emperyalizme karşı ulusal güçlerin birliğini bozan, onları güçten düşüren bu iç çatışmalar Filistin halkının kurtuluşuna hizmet etmez. FKÖ ve El Fetih sorunu kendi içinde ve demokratik yollardan çözebilmeliydi. Ne var ki varılan nokta, demokratik bir çözüme yolları artık büyük ölçüde kapamıştır.

ABD-İsrail planı, yalnız Filistin sorununa ilişkin olarak değil, ama şimdi onunla iç-içe geçmiş olan Lübnan sorununda da gerici bir çözüm dayatıyor, Lübnan'ı ABD ve İsrail'in denetiminde Falanjist Parti'nin yönetimine bırakmak, Lübnan ulusal ve demokratik güçlerini ezmek istiyor. Bunun arkasından bölgede ABD planına karşı direnen ve Sovyetler Birliği'ne karşı dostluk politikası izleyen Suriye'ye baskı yapılmasına sıra gelecek ve bu ülkeyi de ABD'nin dümen suyuna çekmek, böylece Ortadoğu'da ABD'nin üstünlüğünü sağlamak için çalışılacaktır.

Geçen yıl İsrail'in Lübnan'da sağladığı askeri başarının ardından, kimi çevrelerde, ABD'nin bölge politikasında üstünlük sağladığı ve onunilediğini yapabileceği biçiminde yanlış bir kanı uyandı. Ne var ki askeri başarı herşey değildir. Kaldığı, Lübnan'ı işgale girişmiş olan İsrail ve ABD, bir bakıma, batağa biraz daha saplanmış oluyordu. Nitekim zaffer sarhoşluğunun üstünden çok geçmeden Lübnan'da hem

(Devamı sayfa 19'da)

POLİTBÜRO'NUN RAPORUNDAN

DÜNYADA VE ÜLKEMİZDE DURUM

Partimizin Merkez Komitesi kısa bir süre önce tam üye sayısıyla toplanarak gündemindeki çeşitli sorunları tartıştı ve yeni dönem çalışmalarına ilişkin kararlar aldı. MK, Partimizin Politbüro'sunun sunduğu son bir yıllık çalışma raporunu da değerlendirdi ve oybirliğiyle onayladı. Bu raporun yurt ve dünya durumunun değerlendirilmesine ilişkin bölümünün tamamını aşağıda sunuyoruz.

Emperyalist Saldırganlık Kapitalist Sistemin Derinleşen Bunalımının Ürünüdür

Son yıllarda emperyalist sistemin derinleşen bunalımı devam ediyor. Geçtiğimiz yılda da kapitalist ülkelerin hemen tümünde işsizlerin sayısında artış oldu. ABD, Federal Almanya, İngiltere, Fransa gibi en gelişmiş olanlarında kendini daha çok duyuran konut sorununa çözüm bulunamıyor. Emekçilerin yaşam koşulları günden güne daha da kötüleşiyor, satınalma güçleri düşüyor.

Bunalım kapitalist sistemin deva bulmaz yapısından, iç çelişkilerinden kaynaklanıyor. Emperyalizmin sözcüleri, yıllar yılı, Marksizmi yalanlamak için, kapitalizmin yapısının değiştiğini, onun bir refah toplumu haline geldiğini ve artık derin buhranlarla, devrimlerle sarsılmıyacağını ileri sürdüler. Ne var ki gerçekler onları yalanlıyor. Kapitalizm buhranlardan, kendisini yıkıma götüreceği derin çelişkilerden yakasını kurtaramamıştır, kurtaramaz.

Bugün emperyalistleri, silahlanmayı bırakmadan tirmandırmaya, yumuşamayı sabote etmeye, bir nükleer savaş tehlikesini arttırmaya sürükleyen nedir? Dün olduğu gibi bugün de kapitalistin peşinde sürüklendiği doymaz bilmez kâr hırsı, sermayenin doymak bilmez birikim eğilimi.

Çağımızda harikalar yaratan bilimsel-teknolojik devrim, emperyalistlerin elinde, dünyamızı daha da güzelleştirecek, insanlığı tüm olarak yoksulluktan kurtaracak ve ileri bir yaşam düzeyine yükseltecek bir araca dönüşemiyor. Tersine, bilimsel-teknolojik devrim, emperyalistlerin elinde olumsuz bir rol oynuyor. Gelişen otomasyon milyonlarca emekçiyi fabrikalardan kapıdışı ediyor, işsizler ordusuna katıyor. Kapitalist dünyada tekeller ve öteki kapitalist kesimler arasında süregelen rekabet, üretim anarşisi, plansızlık bugün de güçlülerin zayıfları yemesine, fabrikaların kapanmasına veya düşük kapasite ile çalışmasına, iflaslara, toplu işten çıkarmalara yol açıyor. Üretim güçlerinin

büyük bir bölümü insanlık ve doğa için öldürücü füzelere, savaş uçaklarına, tanklara, denizaltılara, zehirli ve biyolojik silahlara dönüşüyor..

Toplumun ezici çoğunluğunu üretim sürecinde yalnızca bir araca, bir makina koluna, bir vidaya dönüştüren kapitalizm insanın geleceğini düşünmüyor. Kapitalist toplum çökyönlü bir yozlaşma, çürüme içinde. Gangsterlik, uyuşturucu madde kullanımı, fuhuş, intiharlar ve yalnızlık, kapitalist toplum insanlarını bir ağ gibi sarıyor.

Diğer yandan dünyamızın bir bölümünde, çürüyen, yıkılan emperyalizmin temizlendiği ülkelerde yeni bir toplum, sosyalizm gelişiyor. Baskı ve sömürüye, insanoğlunun binyıllar süren acılarına, kavgalarına son veren sosyalist toplum, dünya ölçüsünde emekçilerin, ezilen halkların daha çok gönülünü kazanarak emperyalizmin çöküşünü, kapitalizmin tarih sahnesinden silinmiş sürecini hızlandırıyor. Son yirmi-otuz yıl içinde Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da ulusal kurtuluş savaşını başarıyla sonuçlandıran yeni ülkeler sosyalist gelişme yoluna girdiler. Dünya haritası sosyalizmden yana durmadan değişiyor. Ülkelerini emperyalizme sömürmemek isteyen, sosyalist ülkelerle dayanışma içinde ulusal ekonomilerini ve kültürlerini geliştirmeye çalışan halkların sayısı artıyor ve bütün bunlar emperyalizmin hayat alanını daraltıyor, bunalımını derinleştiriyor. İşte bu durumdur ki emperyalizmi daha da saldırgan olmaya yöneltiyor, onu daha da gerileştiriyor.

Emperyalistler, 2. Dünya Savaşı ertesinde dünyanın pekçok yerinden kovuldular. ABD emperyalizmi yıllarboyu Güneydoğu Asya'da ulusal kurtuluş savaşlarını dize getirmeye çalıştı; ama sonunda kendisi bu savaşlar önünde dize geldi. Devrim kıvılcımı ABD'nin burnu dibinde, Küba'da zafere ulaştı. Bunu Afrika ve Latin Amerika'daki öteki devrimci değişimler izledi. Ama emperyalizm tarihten ders almış değil. O, yenilgiyi tümüyle kabul edemez, kavgayı bırakamaz; sonuna ka-

dar, tarihin çöplüğüne gömüldüğü ana kadar direnecektir.

ABD emperyalistleri, Vietnam savaşının yarattığı moral kırıklığı daha geçmeden, yeni bir atağa geçtiler. İran'da, Afganistan'da, Angola ve Mozambik gibi Afrika ülkelerinde ABD'nin kendi çöplüğü saydığı Amerika kıtasında Nikaragua'da yeralan ve şimdi Salvador'da boyutlanan devrim onları çileden çıkardı. Güç dengesini kendilerinden yana çevirmek, dünyada hegemonyalarını yeniden kurmak için çılgınca bir çaba içindeler. Aşırı saldırgan, maceracı Reagan yönetimi emperyalizmin bu özlemlerinin bir ürünü olarak ABD'de işbaşına geldi. İngiliz emperyalistleri Tacher'i, Alman emperyalistleri Kohl hükümetini işbaşına geçirdiler.

Emperyalizm çağı artık dolmuştur, ama emperyalizmin olanakları tükenmedi. Elinde büyük üretim güçlerini, propaganda araçlarını ve gelişkin bir savaş makinasını tutan emperyalistler yenilgiye uğramadan tarih sahnesini terketmeyeceklerdir.

Derinleşen bunalım, bir yönüyle emperyalistleri daha da saldırganlaştırıyor. ABD emperyalistleri geçtiğimiz yıl Ortadoğu'da İsrail eliyle yeni bir atağa geçtiler, Lübnan'ı işgal ettiler. Şimdi, faşist Cunta eliyle daha da sadık bir uşak haline getirdikleri Türkiye'yi de bölgedeki ilerici hareketlere karşı ikinci bir İsrail gibi kullanıyorlar. ABD emperyalistleri, açık açık, "Amerika kıtasında komünizme hayat hakkı tanımayacağız" diyerek, Latin Amerika'daki ilerici ve demokratik hareketlere karşı çok daha saldırgan bir tutum aldılar. Geçtiğimiz yıl içinde, Honduras'ta üslendirilip eğitilen karşı-devrimci çeteler Nikaragua'ya saldırtıldı, Salvador'daki kanlı diktatörlüğe büyük askeri ve mali destek sağlandı ve ABD donanması, bu ülkelerdeki devrimci güçlere herhangi bir yardım ulaşmaması için onları denizden ablukaya aldı. Diğer yandan ABD, Küba'ya karşı saldırgan planlarına son vermediğini de açığa vuruyor ve bu ülkeyi tehdit ediyor.

Afrika kıtasında Güney Afrika Birliği'ndeki ırkçı beyaz azınlık rejimine yıllardır destek sağlayan emperyalistler, diğer ülkelerin de içişlerine kaba biçimde karışıyorlar. ABD'nin yanısıra Fransa da, Çad'daki gerici rejimi ayakta tutmak için bu ülkeye silah ve askeri birlikler göndermekle, Afrika kıtasına yönelik emperyalist ve yalancı politikayı terk etmediğini bir daha gösterdi.

Emperyalistlerin politikasında artan saldırganlık eğilimi, sosyalist ülkelere karşı tutumlarında, detantın sabote edilmesinde ve Orta Avrupa'ya, Ortadoğu'ya, yerleştirmeye hazırlandıkları yeni nükleer başlıklı füzelerde kendini gösteriyor. Emperyalistler, son yıllarda sosyalist ülkelere karşı propagandaya hız verdiler ve Polonya olaylarında görüldüğü gibi, açıkça sosyalist ülkelerin iç işlerine karıştılar, karşıdevrimci eylemler tezgahladılar. Emperyalistler halkların barış isteğine sırtlarını dönerek bir nükleer savaşı başlatmaktan ve kazanmaktan söz ediyorlar. Bu, hiç kuşkusuz, dünyamız bakımından en çılginca düşüncedir.

Gerici, emperyalist ülkelerde ırkçı hareketlerin yeniden güçlenmesi ve yabancı düşmanlığı biçiminde de kendini gösteriyor. Barış hareketinin güçlenmesi ve grevlerde, kitle gösterilerinde bir canlanmanın kendini göstermesi üzerine demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlayan yeni tedbirler alınıyor. Federal Almanya'da yabancılara ve kitle gösterilerine karşı Kohl hükümetinin aldığı sert tedbirler, bunun bir örneğidir.

Diğer yandan bunalım, emperyalizm tarafından sömürülen ülkeler halkları ve bizzat emperyalist ülkelerdeki halk yığınlarıyla emperyalizm arasındaki çelişkileri derinleştiriyor. Emperyalistlerin askeri ve kaba biçimdeki müdahaleleri, Latin Amerika'da, Ortadoğu'da görüldüğü gibi halk yığınlarının, yurtsever güçlerin daha derin nefretini uyandırıyor ve anti-emperyalist mücadeleyi radikalleştiriyor. Silahlanma yarışı, savaş kışkırtıcılığı son yıllarda emperyalist ülkelerde barış hareketinin güçlenmesine, geniş yığınları sarmasına yol açtı. Şu günlerde Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da barış güçleri büyük kitlesel gösterilere hazırlanmaktadır. Barış hareketinin kazandığı boyutlar en gerici emperyalist çevrelerin uykularını kaçırarak, sınırlarını bozacak düzeye ulaşmış, silahlanmayı haklı göstermek için öne sürülen tüm demagojileri açığa vurmuştur. Bu nedenle Reagan, açık açık barış hareketine çatıyor.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, emperyalistleri, silahlanma yarışının

durdurulması, dünyamızın atom silahlarından arındırılması ve giderek tam bir silahsızlanmanın sağlanması için zorluyorlar. Günümüzde, barış sorunu, insanlığın ve dünyamızın kaderi bakımından, ilerici ve gerici güçler arasındaki en büyük çekişme alanına dönüşmüştür. Dünyayı bir nükleer savaşın yıkımından kurtarmak, insanlığın başında demoklesin kılıcı gibi sarkan bu tehlikeye son vermek, emperyalistleri silahlanma tutkusundan caydırmaya, geriletmeye ve mevcut atom silahlarını ortadan kaldırmaya bağlıdır. Bir dünya savaşı tehlikesi insanlığın gelişimi yolundaki en büyük engeldir. Emperyalistleri böyle bir maceradan caydırmanın bir yolu, sosyalist ülkelerin onlara karşı sağladıkları nükleer denge ise, diğer yolu ve asıl sonuç verici olanı, emperyalist ülkelerde geniş halk yığınlarına mal edilecek barış mücadelesi ile emperyalistleri kuşatmak, geriletmek ve bu maceracı gidişi engellemektir. Uluslararası barış ve yumuşama koşullarında emperyalizm sosyalizmle yarışamaz, ulusal kurtuluş güçlerinin ve işçi sınıfının devrimci atılımını durduramaz. Bu nedenle, barış mücadelesi emperyalizme karşı mücadelenin önemli bir biçimidir.

Kimileri barış mücadelesini, bizim gibi geri kalmış veya ulusal kurtuluş savaşı görevleriyle karşı karşıya olan ülkeler için lüks veya işe yaramaz birşey sanıyorlar. Bunlar sorunlara kendi dar çerçevelerinden bakan, ulusal ve uluslararası sorunların diyalektik bağını kavramayan kişilerdir. ABD emperyalizminin dünya ölçüsünde izlediği saldırgan politika bizim ilgisi olmayan birşey değildir. ABD çetvük kuvvetlerini bizim ülkemizde üslenmeye hazırlıyor. Ülkemiz NATO manevralarının, ABD ve NATO üslerinin bir alanı olmuştur. Ülkemize atom silahları yerleştirilmiştir ve yenilerinin yerleştirilmesi hazırlıkları yapıyor. Bu, bir büyük savaşta ülkemizin yıkılıp kül olması, halkımızın imhası demek olacaktır. O halde biz, dünyadaki her insan gibi barış kavgasının ta içindeyiz. Böyle olması, bizim, sömürgecilğe ve zorbalığa karşı, ulusal ve sosyal kurtuluş için ayağa kalkmamıza, savaşmamıza bir engel değil elbet. Gerek barış mücadelesi, gerek ulusal kurtuluş mücadelesi, bizim açımızdan birbirini tamamlayan ve aynı düşmana yönelik kavgaın iki farklı biçimidir.

Partimiz, barış mücadelesinin önemini tam bilincinde olarak onu destekliyor, içinde yer alıyor. Bildiğiniz gibi, yaygınlarımızda barış sorununa gereken önemi veriyor, bu alandaki propaganda ve ajitasyon görevlerimizi yerine getiriyoruz. Kür-

distanlı demokratik kitle örgütleri, yoldaşlarımız ve sempatizanlarımız Avrupa ülkelerinde yapılan barış eylemlerine aktif biçimde katılıyorlar.

Biz, insanlığın barış mücadelesini kazanması gerektiği ve kazanacağı inancındayız. Emperyalizmin bu yeni saldırı dalgası da püskürtülecektir.

Emperyalizm, dünyada sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerini frenleme, güç dengesini kendinden yana çevirme girişimleri ve sertlik yanlıları tarafından başlatılan bu gerici dalga da onlardan yana bir sonuca ulaşamayacaktır. Nitekim bu saldırgan politika daha şimdiden ters tepmeye başlamıştır.

Nikaragua halkına karşı başlatılan karşıdevrimci girişimler bu ülkede devrim güçlerinin daha da kenetlenmesine yol açtı, ABD ve Samozacı güçlerin Honduras üzerinden ülkeye soktukları saldırgan birlikler püskürtüldüler. Salvador'da halk savaşı başarıyla devam ediyor. ABD'nin Orta Amerika'daki ülkelerin içişlerine kaba biçimde karışması, bu ülkelerde anti-emperyalist dalgayı yükseltiyor. Latin Amerika'daki askeri diktatörlükler ve faşist rejimler son iki yıl içinde büyük güçlüklerle karşı karşıyalar. ABD güdümündeki bu ülkeler bir ekonomik ve sosyal iflasın içine sürüklenmişlerdir. Bolivya'da, halk yığınlarının direnişi karşısında Cunta çekilmek zorunda kaldı, ilerici bir hükümet başa geldi. Arjantin'deki faşist rejim sarsıldı ve bu ülkede de demokratik muhalefet giderek güçleniyor. Şili'deki faşist rejim sallanıyor. 10 yıl önce ABD desteğiyle işbaşına gelen, demokratik güçleri amansızca ezen, Şili halkını derin bir yoksulluğun içine iten faşist rejime karşı son aylarda patlak veren direnişler giderek güçleniyor ve bu ülkede faşizmin yıkılışının uzak olmadığını gösteriyor.

Filipinler'de, diktatör Markos'un ABD desteğiyle sürdürdüğü baskı rejimi de ciddi güçlüklerle karşı karşıya. Son günlerde, muhalefet lideri Aquino'nun sürgünden dönüşte hava alanında bir suikast sonucu öldürülmesi, geniş halk yığınlarının tepkisini doğurdu. ABD'nin Güney Asya'daki uşağı, Pakistan'daki Ziya Ül Hak rejimine karşı son günlerde ciddi kitle direnişleri patlak verdi. Öyle anlaşılıyor ki emperyalizmin İslam dünyasındaki bu uşağının sonu da yakındır. Ortadoğu'da ise ABD ve İsrail saldırganlarının geçen yılki askeri hareket sonucu sağlamış göründükleri üstünlük, şimdi onlar için ciddi bir başağrıya dönüşmüş bulunuyor. Lübnan'ın tekin bir yer olmadığı anlaşıldı. Filistin'li gerillaların Beyrut'u terketmelerinin ardından, Dürzilerle Falanjistler arasındaki

çatışma patlak verdi. Şimdi Şii müslümanlarla Lübnan ordusu arasında sert çatışmalar oluyor ve "barış gücü" adı altında ülkeye girmiş ABD, İtalya ve Fransız birlikleri, açıkça ülkedeki ilerici güçlere karşı çatışmalara taraf oldular. Lübnan'da tatlı ava çıkmış olan İsrail siyonistleri ve emperyalistler için bu ülke daha şimdiden bir acı bataklık haline gelmiştir.

Saydığımız örnekler, emperyalist güçlerin tüm çabalarına, saldırganlığına rağmen, olayların onlar için olumsuz bir doğrultuda gelişmeye devam ettiğini gösteriyor. Emperyalistler tarihin çarkını geriye çeviremezler. Onların, şu ya da bu ülkede, şu ya da bu zamanda bazı başarılar sağlamaları, ilerici güçlerin bazı mevzilerden geri çekilmek zorunda kalmaları mümkündür. Elbet tarih dümdüz bir doğrultu izlemiyor. Gelişim yolu helezoniktir, inişli çıkışlıdır; ama son tahlilde ileriyedir.

İran - Irak Savaşı ve Kürdistan'da Durum

Yeni bir aşamaya ulaşan İran-İrak savaşı, Türkiye'nin iç ve dış politikasındaki son gelişmeler ve bizzat Kürdistan halkımızın mücadelesi dünya kamuoyunun dikkatlerini son dönemde bu bölgeye çekiyor; Kürdistan sorunu, henüz uluslararası konferansların gündemine gelmemiş olsa bile, uluslararası düzeyde giderek daha çok tartışma konusu oluyor.

Biz, başından beri, İran-İrak savaşına ilişkin olarak, bir taraftan yana ve diğer tarafa karşı tavır almanın yanlış olduğunu, bu savaşın her iki ülkedeki rejim bakımından da gerici bir savaş olduğunu ve iki ülkenin halklarına, ilerici ve demokratik güçlerine düşen görevin savaşı bir iç savaşa çevirmek olduğunu savunduk. Olayların gelişimi bu görüşümüzü doğrulamıştır.

İran'da mollalar rejimine tam bir destek sağlayan TUDEH'in izlediği politikanın yanlışlığı bugün çok daha net görülüyor. Bu politika ile TUDEH, İran'da kararlı anti-emperyalist ve demokratik güçlerin ortak cephesinin kurulmasına ciddi engeller çıkardı ve mollalar rejiminin ilerici güçlerin dağınık durumundan yararlanıp onları bir bir ezmesine ve sonunda sıranın TUDEH'in kendisine gelmesine de olanak verdi. Mollalar rejiminin yıprandığı böyle bir dönemde, İran'daki anti-emperyalist, demokrat, yurtsever güçler arasında bir cephenin var olmayışı, emperyalistler ve gericiler için manevra olanaklarını arttırdı.

İrak'ta da kanlı Saddam Hüseyin rejimine karşı olan demokrat ve yurtsever

güçler aralarında geniş bir cephe oluşturmayı başaramadılar. Tersine aralarındaki rekabet ve sürtüşmeler giderek derinleşti. Bugün onlar düşmandan çok birbirleriyle savaşıyor bir hale gelmişlerdir. Bu olumsuz durum, savaşta yıpranmış, kitlelerin desteğini geniş ölçüde yitirmiş diktatörlük rejiminin yıkılışını da geciktiriyor. Saddam iktidardan düşse bile, ilerici güçlerin bu dağınık durumlarıyla iktidar alternatifi olmaları güçtür.

İran ve Irak'ta anti-emperyalist, demokratik güçler arasında sözkonusu dağınıklık, sürtüşme ve çatışmalar, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin durumunu da olumsuz yönde etkiliyor. Gerek İran'da, gerek Irak'ta gerici rejime karşı direniş esas olarak Kürdistan'da boyutlanmıştır ve özgür bölgeler yaratmıştır. İran Kürdistanı'ndaki mücadelenin oldukça derli toplu ve merkezi olmasına karşılık, Irak Kürdistanı yurtsever güçleri arasında dağınıklık ve ciddi çatışmalar yer almaktadır. Kürdistan'ın bu iki parçasındaki yurtsever güçler arasında da başından beri bazı çelişkiler ve sürtüşmeler vardı. Irak KDP'nin İran birliklerinin yanısıra İran Kürdistanı'ndaki yurtsever güçlere saldırmasıyla sürtüşmeler daha da derinleşti.

Bu olumsuz durum, Kürdistan'ın her iki parçasındaki kurtuluş mücadelesinin başarısını tehlikeye düşürüyor ve Türkiye Kürdistanı'ndaki mücadeleyi de olumsuz yönde etkiliyor. Özellikle Irak Kürdistanı'nda sözkonusu çatışmalar kadroları heder ediyor, kitlelerde güvensizlik ve umutsuzluk yaratıyor, ulusal hareketi ciddi bir yozlaşma ile karşı karşıya bırakıyor.

Sözkonusu gelişmeyi nasıl açıklamalı?

Bize göre bu olumsuz durumun nedenlerinden biri Kürdistan'ın yarı-feodal yapısı ve bunun yöredeki yurtsever örgütlerin yapısına, politikasına yansımalarıdır. Özellikle Irak Kürdistanı Demokrat Partisi aşiretçi bir yapı taşıyor, feodal ve aşiretçi güçlere dayanıyor. Sözkonusu liderlik, Kürdistan devriminin çıkarlarından çok kendi ailesel ve feodal çıkarlarını önde tutuyor. Kendisini Kürdistan'ın hakimi gibi gören veya görmek isteyen Barzani ailesi, ulusal hareketin demokratik yönde gelişmesini istemiyor, Kürdistan'da devrimci ve demokratik nitelikte hiçbir örgüte tahammül edemiyor. Bu politikadır ki onları 1970'lerde ABD emperyalizminin kucağına düşürmüş ve yıllar süren kurtuluş mücadelesinin hezimetine yol açmıştır.

Barzani ailesi ve taraftarlarının 1975'ten sonra da yaptığı, üslendikleri Türkiye-İran-İrak üçgeninde, kendileri hiçbir direniş örgütlemeyen, bölgede partizan sava-

şı başlatan KYB taraftarlarını engellemek, bulduklarını öldürmek oldu. Daha sonra, İran'a iltica etmiş olan Irak Kürtlerini örgütleyip İran birlikleriyle birlikte İran Kürdistanı yurtsever güçlerine saldırdılar ve iki yıldır bu işi sürdürüyorlar. Benzer bir saldırı KYB'ne de yöneltiler.

İkinci ve önemli bir neden, Kürdistan yurtsever güçlerinin sınırlı dış desteği ve sözde destek sağlayan ülkelerin niteliğidir. Kürt halkı dört bir yanı düşmanla çevrili bir bölgede kurtuluş mücadelesi vermektedir. Kürdistan'a silah, ilaç ve diğer yardım malzemesinin ulaşması hatta insanların göç-gelişi bile son derece güçtür. Türkiye, Kürdistan'a kendi sınırları üzerinden herhangi bir yardımın ulaşmaması için olağanüstü önlemler almıştır ve bunları günden güne arttırıyor. Yurtsever güçler, her ikisi de kendi ülkesinde Kürt halkıyla savaşmakta olan İran ve Irak arasındaki çelişkiden, onların savaş halinde olmasından yararlanarak dış dünya ile kontak kuruyorlar ve bu iki devlet, şu aşamada, diğer tarafa karşı yürüttükleri savaşta üstünlük sağlamak için, diğer ülkede mücadele eden Kürdistanlı yurtsever güçlere bazı yardımlar ve kolaylıklar sağlıyorlar. Ama bu yardımların çok sınırlı olduğu açıktır. Her ikisi de yalnızca Kürt halkını karşı tarafa ve bizzat kendi ülkesinde mücadele eden Kürt halkına karşı kullanmaya çalışıyor; ama onun gerçek ve kalıcı bir zaferini istemiyorlar. Irak ve İran'ın, kendi aralarında bir uzlaşmaya varır varmaz, silahlarını ortaklaşa her iki kesimdeki Kürt halkına çevirecekleri açıktır. O halde bugünkü durum bile geçicidir ve Kürt halkını daha zor günler bekliyor.

Sözkonusu yardımlar, aynı zamanda Kürdistan'daki yurtsever güçlerin bağımsız bir politika izlemelerini güçleştiriyor. Özellikle Irak KDP İran'dan sağladığı para ve silah desteğinin, birkısım taraftarlarını orda barındırmanın ve İran üzerinden dış dünya ile ilişki sağlamanın sonucu olarak mollalar rejimine tam bağımlı bir duruma düşmüştür. İran Kürdistanı'ndaki yurtsever güçlere karşı yürüttüğü savaş bunun açık kanıtıdır.

İrak Komünist Partisi'nin yaptığı yanlışlar da, bize göre, genel olarak Irak'ta, özellikle de Irak Kürdistanı'nda demokratik ve yurtsever güçlerin dağınıklığında ve bugün adeta bir arapsaçı durumuna varan olayların gelişmesinde rol oynamıştır.

İrak KP, üç yıl öncesi Irak'ta Saddam rejimine karşı geniş bir cephenin ve Kürdistan'da da yurtsever güçlerin birliğinin gereğini savunarak ve bunun için çalışarak doğru bir tutum izlemekte idi. O zaman biz bu politikayı destekledik. Barza-

nilerin tüm kötü sicillerine ve gelecek için de taşıdıkları ciddi tehlikelere rağmen, onların da böyle bir cephe içinde yer almasının en azından kötülüklerini azaltmak, onları etkileyip yönlendirmek bakımından yararlı olacağını söyledik. Ne var ki IKP daha sonra geniş cephe politikasına uygun düşmeyen bir yol izledi. Şam'da oluşturulan geniş cephenin üzerinden bir ay geçmeden Kürdistan'da Irak KDP ve IKSP ile CUD adındaki cephe oluşturuldu. IKP, bir yandan Irak KDP'nin yitik prestijini geri kazanmasından en büyük rolü oynarken, diğer yandan, onun İran ve Irak Kürdistanı'ndaki diğer yurtsever güçlere karşı giriştiği düşmanca eylemlere seyirci durumunda kaldı, hatta giderek tam bir taraf durumuna geldi.

Bize göre IKP'ni böyle bir politikaya yöneltti nedenlerden biri, Barzaniler'in Türkiye, Irak, İran stratejik üçgeninin denetimini büyük ölçüde ellerinde tutmaları ve İran'la kurdukları "iyi" ilişkilerdi. IKP, bölgede üslenip örgütlenebilmek ve İran yolunu kullanmak için Barzanicilerle ittifakı tercih etti. Diğer neden ise IKP ile KYB arasında bölgede etkinlik kurmak için varolan rekabetti. Kürdistan Yurtsever Birliği de, daha önce Barzanilerin kendilerine karşı izledikleri düşmanca tutumdan ve bunun sonucu verdikleri kayıplardan dolayı, Irak KDP'nin cephe içine alınmasına karşı idi. Ama IKP, geniş cephe politikasını kararlı biçimde izleseydi sözkonusu engeller süreç içinde aşılabilirdi. Nitekim birara KYB ile Irak KDP arasındaki ilişkiler yumuşadı ve belli bir yakınlaşma oldu. Dost ve yurtsever güçlerin etkisiyle aradaki husumetler daha da azaltılabilir ve ortak bir cephe oluşturulabilirdi. Ne var ki örgütsel rekabetler ağır bastı, yeni çatışmalar patlak verdi ve işler tam bir kör dövuşüne vardı.

Ve tüm bunların sonucu olarak KYB'nin bu yılın Mayıs ayı başlarında IKP Merkez üssine karşı giriştiği saldırı, yurtsever güçlerin birliğini zedeleyen, aradaki husumeti derinleştiren yeni ve son derece olumsuz bir adım oldu.

Üç yıl önce, Kürdistan yurtsever güçleri arasında işbirliği ve dayanışma zemini güçlendirmek, varolan sorunları aşmak üzere Partimizin de içinde bulunduğu, İran KDP, KYB, Suriye Kürtleri İlerici Demokrat Partisi (SKİDP) ile Irak ve Suriye Komünist partilerinden oluşan altılı bir platform oluşturuldu. Gerçi, platform, İran KDP'nin oyalayıcı tutumu, toplantılara katılmaması yüzünden uzun süre beşli olarak yürüdü. Taraflar dayanışma ve işbirliğinin prensipleri üzerinde anlaşılabilir ve çatışmaları yürütmek üzere bir

komite oluşturdular. İran KDP de, kendisinin katılmadığı toplantıda tespit edilen prensiplere katıldığını belirtti. Irak KP, daha sonra çekingen bir tutuma girdi ve 1982 yazında ... 'de yapılan toplantıya katılmadı. İran KDP ise toplantıya temsilci gönderdi ama üzerinde görüş birliğine varılan kararlara imza atmaktan kaçındı. Son bir yıl içinde ise, sözkonusu platform yeni bir adım atabilmiş değildir. Zaten Irak Kürdistanı'nda yeralan son gelişmelerden sonra kısa vadede bu konuda yeni bir adım atılması beklenebilir.

İran Kürdistan Demokrat Partisi, son zamanlara kadar Kürdistan'ın çeşitli parçalarındaki yurtsever güçler arasında işbirliği ve dayanışmaya pek önem vermeyen bir tutum içinde idi. Bize göre bu oldukça yanlış bir tutumdur. İran kuvvetlerinin geçen sonbaharda yaptıkları saldırı sırasında bu dayanışmanın ne kadar önemli olduğu bir kez daha anlaşıldı. KYB, bu saldırı sırasında önemli güçlerle İran'daki yurtsever güçleri destekledi. Partimizin militanları da, bu savaş sırasında kendilerine düşen görevi başarıyla yaptılar, silahlı direnişe etkin bir şekilde katılarak iyi bir dayanışma örneği verdiler. Son dönemde İran KDP ile KYB arasındaki dayanışma daha da artmış görünüyor ve biz bunu olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyoruz.

Özetle söylesek, Irak ve İran'daki durumun, gerek genel olarak bu iki ülkedeki devrimci ve demokratik güçler bakımından, gerekse Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bakımından pek iç açıcı olmadığı açık. Gerçi bugün İran Kürdistanı'ndaki direniş oldukça kitleseldir ve halkımız, saldırgan rejimin 100-200 bin dolayındaki birliklerini başarıyla püskürtüyor. Ancak koşullarda daha da olumsuz yönde bir değişme, bu parçadaki mücadeleyi de güç durumu düşürebilir. İran-İrak savaşının sona ermesi, her iki ülkenin tüm askeri güçlerini Kürdistan üzerine yöneltmelerine ve Kürdistan'ın dışardan tam bir tecritine yol açabilir.

Peki bir çıkar yol yok mu? Hayır, biz böylesine karamsar değiliz. Devrimci ve demokratik güçler için de olanaklar tükenmemiştir. Ama bunun için şimdiye dek yapılan yanlışlardan ders almak, ilkel, uzun vadeli, doğru bir politika izlemek gerekir. Gerek Irak'ta, gerek İran'da anti-emperyalist, demokratik güçlerin geniş cephesi için kararlı çaba göstermek gerekir. Kürdistan yurtsever güçleri her iki parçada da birlik oluşturmali, kendi aralarındaki çatışmalara son vermeli, ciddi dayanışma göstermelidirler.

Kürdistan halkımızın kurtuluşunda salt dış desteğe güvenmek, hele bu desteği Kürt halkının düşmanı devletlerden, Irak ve İran gibisinden beklemek büyük yanlılıktır. Evet, bugün bu çelişkilerden ustaca yararlanmasını bilmeliyiz; ama yakamızı kaptırmadan, bağımlı duruma düşmeden, yurtsever güçlerin bağımsız politikasını feda etmeden.

En başta Kürt halkının gücüne, enerjisine, kurtuluş için duyduğu derin özleme güvenmeliyiz. Halkımızın bağrında tükenmeyen güçler vardır. Bunu harekete geçirmeyi başardığımız, yurtsever güçleri birleştirdiğimiz zaman hiç bir düşman onu yenemez. Uluslararası düzeyde gerçekten dost güçlerin desteğini kazanmak ve bu desteği kat kat yükseltmek de buna bağlıdır. Biz başından beri böylesine uzak görüşlü, ilkeli bir politikayı savunduk ve olaylar bunu doğruluyor.

Biz Kürdistan'ın tüm parçalarındaki yurtsever güçler arasında işbirliği ve dayanışmaya ve bunun örgütlü bir düzeye yükseltilmesine büyük önem veriyoruz. Kürdistan, içinde büyük patlayıcı madde taşıyan bir ülkedir. Kürdistan devrimi zafere yoluna girdiği zaman Türkiye, İran, Irak devrimlerini bir tüm olarak etkiler. Kürdistan'da devrimin zafere ulaşması Ortadoğu'daki güç dengesini alt-üst edebilir, bölgede güçlü anti-emperyalist, devrimci bir dalga başlatabilir.

Ama bunun kolay olmayacağını biliyoruz. Bunun için özellikle Kürdistan yurtsever güçlerinin ileri bir kanalda birliğini sağlamak gerekir. Bugüne kadarki deneyimler açıkça gösterdi ki Kürdistan'daki yarı-feodal yapı, kitlelerin seferber edilmesinin ve yurtsever güçlerin ileri bir kanal, birleştirilmesinin önünde ciddi bir engeldir. Yurtsever harekete karşı dikilen veya onu yolundan saptırıp kendisinin, gerici bölge devletlerinin ve emperyalizmin gerici çıkarlarına tabi kılmaya çalışan feodal güçleri teşhir ve onların kitleler üzerindeki etkisini kırmak için aralıksız bir mücadele yürütmeliyiz. Küçük burjuva devrimciliği, sağa-sola yalpalayışı, maceracı tutkuları, kimi zaman anarşistçe çıkışları, kimi zaman da teslimiyetçi ve bozgunculuğu ile ciddi bir ayak bağıdır. Onun etkilerini azaltmayı ve hareketi küçük burjuva yanlışlarından korumasını bilmeliyiz.

Partimiz bugüne kadar feodal gericiliği, onun yurtsever harekete verdiği zararları ve küçük burjuva devrimciliğinin şu veya bu türünü acımasızca teşhir etti. Ama bir yandan yanlışlarla mücadele ederken diğer yandan da yurtsever güçlerin ortak cephesini kararlıca savunduk. Irak KDP İran Kürdistanı yurtsever güçlerine saldırı

dığı zaman en sert eleştiriyi biz yönelttik. Yaptıklarını ihanetle suçladık. Ama diğer yandan, Irak Kürdistanı yurtsever güçlerinin, Irak KDP de içinde, geniş cephesini savunduk, bugün de savunuyoruz.

Politbüroumuz, bu yılın Nisan ayında yaptığı bir toplantıda, Kürdistan'daki olumsuz gelişmeleri ve yurtsever güçler arasındaki gerginlik ve çatışmaları göz önüne alarak İran KDP, Irak KDP ve KYB'ne bir mektup yazdı, yurtsever güçleri bekleyen tehlikelere işaret etti ve onlardan, aralarındaki sürtüşmeleri derinleştirmemelerini, sorunları görüşmeler yoluyla çözmelerini, bunun için de tarafların katılacağı bir toplantı düzenlenmesini önerdi.

Söz konusu mektuba paralel olarak, Kürdistan'da bulunan MK üyesi yoldaşlarımızımıza da bu amaçla taraflarla diyaloglarımızını ve onları bir araya gelip sorunları konuşmak üzere ikna etmeye çalışmalarını önerdik. Merkez yayın organımızda aynı nitelikte bir açık çağrı yaptık ve diğer yurtsever güçleri ve kişileri de bu yolda çaba göstermeye, etkinliklerini kullanmaya çağırdık. Kuşkusuz, bir kısmı geçmişe, bir kısmı çıkarlara dayanan sözkonusu zıtlaşmaları iyi niyetli çağrılarla gidermek mümkün değildir. Ama bu tür çabalar en azından bir kamuoyu oluşmasına ve birlik yönündeki eğilimin güçlenmesine hizmet edecektir.

Partimiz, örgütler arasındaki sorunlar ne denli ciddi, husumetler ne kadar keskin ve durum ne kadar umutsuz görünürse görünsün, bu yoldaki çabalarını bundan böyle de sürdürmeli, hatta daha da yoğunlaştırmalıdır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda D u r u m

Cunta, üç yıl önce yönetime el koyarken, teröre ve kardeş kavgasına son verme demagojisini bol bol kullandı. Terörden ürkmüş, yığınlaşmış burjuva ve küçük burjuva kesimler, hatta emekçi halk yığınlarının büyük bölümü bu demagojinin etkisinde kaldılar. Burjuvazi esas olarak Cunta'yı desteklerken, emekçilerin büyük kesimi olan-biteni sessizlikle izleme ve bir bekleme tavrına girdi.

Cunta'nın iş başına gelişinden sonra sağ terör örgütleri eylemlerini durdurular. MHP'li faşistlerin Cunta ile bazı çelişkileri olsa bile -ki bu iktidarın niteliğine değil, bölüşülmesine ilişkindir- böyle bir dönemde sipere yatmaları, eylemlerine son vermeleri doğaldır. Kaldı ki, sağ terörün arkasında esas olarak Cunta'yı iş başına getiren emperyalist ve yerli tekkelci güç-

ler vardı; CIA, MIT, Kontr-Gerilla bu işte en aktif rolü oynadı ve bu başından beri iyi bilinen bir şeydir. Öyle olunca da, kitleler üstünde en azgın ve sistemli terörü işleten faşist Cunta iş başına getirildikten sonra öteki türden resmi-sivil örgütlerin suikastlerine, terör kızıştırıcılığına gerek kalmamıştı.

Gerek, sağ teröre karşı bir savunma ve tepki niteliğinde ortaya çıksın, gerek bireysel terörüst mücadele anlayışının sonucu olsun, sol terör de, bu üç yıl içinde, şimdi hâlâ şurda burda seyrek olarak rastlanan bazı örneklerine rağmen, sol örgütlerin aldıkları ağır yaralar, geniş operasyon ve tutuklamalar sonucu esas olarak sona erdi.

Bu durumda, iç ve dış en gerici sermaye çevrelerinin ve onların uşağı Cunta'nın terör silahını ve demagojisini iyi biçimde kullandıkları ve amaçlarına bir ölçüde ulaştıkları söylenebilir. Faşist çetenin şefi bay Evren, bugün bile bu demagoji ile kitleleri yatıştırmaya, faşist zulüm ve soygun çarkına sessizce baş eğmeye çağırıyor. Onun kukla partileri bile, artık bir komediye dönüşen "seçimler"de kitlelerin karşısına giderken, "12 Eylül öncesini düşünün.." diye hatırlatma yapıyorlar.

Bundan, devrimci ve ilerici güçler hesabına çıkarılacak dersler var bizce. Birincisi, bireysel terörün dosta değil, düşmana yaradığı. Devrimci hareketin tarihinde pekçok kez denenen yanlışlığı ustalarca birçok kez belirtilmiş olan bu gerçeği ülkemizde 12 Eylül'le biz kez daha yaşadık. Düşman, henüz kitlelerin ayağa kalkması için koşulların olgunlaşmadığı durumlarda terörü bizzat kendisi kışkırtıyor, pompalıyor ve bundan yararlanarak devrimci güçleri tecrit ediyor, kitleleri yığınlaşma sürüklüyor. Eğer bundan gereği gibi ders alamazsak, çekilen bunca acıya, yitirilen zamana yazık olur. Bundan çıkarılacak ders, besbelli pasifizm, köşeye çekilip bekleme, kavgadan ürkmeye değildir. Eğer kitleleri ayağa kaldıracak yorsan, yaptıklarıyla onları daha çok savaştın içine çekebiliyorsan, hiç durma, kitlelerin başına geç ve silaha sarıl. Ama hayalci olma, ben silah patlatınca kitleler de arkamdan gelir deyip işleri oluruna bırakma.. İşte bireysel terörle, kitlelere dayanan gerçek devrimci terör arasındaki fark budur.

Cunta'nın terör demagojisine ilişkin olarak çıkaracağımız ikinci ders de şudur: Devrimci ve demokratik güçler, düşmanın bu taktikini gereği gibi teşhir edemediler. Kimileri ise, Cunta'nın gerçekten terörle mücadele ettiği hayallerini yaydı, onun demagojisine küç kazandır-

dı, demokratik saflarda tereddütler yarattı. Bunlar, Cunta adım adım faşist çarkı örerken, onun faşist olmadığına dair diller döktüler, Cunta'dan faşistleri ezmesini ve anti-emperyalizm yolunda yurtseverce adımlar atmasını beklediler. Kendileri açısından bu umutların sönmesi ve gerçeğin acı yüzünün belirmesi ancak üç yıl sonra mümkün oldu. Eğer Cunta'ya karşı güçlü bir ajitasyon ve propaganda daha başından yürütülebilseydi, onun terör konusundaki demagojisi demokratik güçlerin ortak çabasıyla deşifre edilseydi, kitlelerin uyarılması ve Cunta'ya karşı geniş bir muhalefetin örgütlenmesi çok daha kolaylaşır.

Partimiz, bir yandan soldaki bireysel terör eğilimlerini daha baştan eleştirirken, diğer yandan, terörün arkasında esas olarak iç ve dış sermaye güçlerinin gizli-açık, sivil-resmi örgütlerinin olduğunu 12 Eylül'den çok önce ısrarla savundu ve düşmanın taktikini göstermeye çalıştı. 12 Eylül'den sonra da faşist Cunta'nın demagojisine karşı etkin bir propaganda yürüttük; onun terörü önlemek için değil, ama terörün bir ürünü olarak, emperyalizmin ve yerli tekkelci sermayenin planlarını hayata geçirmek için, varolduğu kadarıyla o günkü sefil demokrasiyi de boğazlamak ve kitleler üstünde en azgın bir terörü estirmek için iş başına geldiğini ısrarla teşhir ettik.

Ve başlangıçta faşist demagojiye kalkan, Cunta'ya destek olan veya olayları kenardan izleyen halk kesimleri de, üç yıl boyunca Cunta'nın estirdiği sistemli terörü, cinayetleri, ülkeyi bir uçtan diğerine saran işkence çarkını görerek, baskıları bizzat kendileri ve yakınları üzerinde yaşayarak şimdi gerçeği kavramışlardır. Cunta artık kitleleri terör öcüsüyle kandıramaz.

Halk yığınları Cunta'nın kime dost, kime düşman olduğunu, en başta kötüleştiren ekonomik durumlarıyla anlıyorlar. Cunta, "ekonomiyi düze çıkarma" adına, tekelle-re, tuzu kuru olanlara değil, ama emekçi, yoksul halk yığınlarına kemer sıkma politikasını dayattı ve bugün de onu sürdürüyor. İşçilerin, memurların satınalma gücü yarıyarıya düştü. Köylüler Cunta'nın biçtiği düşük taban fiyatlarına sessizce boyun eğmek zorundalar ve devletten olan alacaklarını da alamıyorlar. Resmi rakamlara göre 3,6 milyon işsiz var, yani çalışmaya yaşındaki nüfusun % 19'undan fazlası. Gerçek işsiz oranı ise bunun çok üstünde. Yoksul halk, şimdiye dek görülmemiş korkunç bir yaşam savaşı içinde. Fuhuş, uyuşturucu madde kullanımı, cinayet, dilencilik toplumu bir ağ gibi sarıyor. Ku-

duz, frengi, sıtma, verem ve kolera gibi hastalıklar kol geziyor.

Ama tekeller bayram ediyorlar. Kemer sıkma ve yüksek faiz politikası onlara yarar. Bu üç yılda, büyük tekellerin sermayesi kat kat artarken küçük ve orta işletmeler iflasla, yıkımla karşı karşıya kaldılar.

Emperyalist sermaye kuruluşlarının ve yerli tekellerin çıkarına yürütülen bu ekonomik politika ile, sermaye çevrelerinin ve Cunta'nın tüm uşak ve sözcülerinin iddialarının tersine, ekonomi düze çıkmadı, çıkamıyacak. Bu süre içinde kişi başına ulusal gelir üçte bir oranında azalarak bin doların altına indi. Geçtiğimiz yıl, ulusal gelirden 2,6 civarında mutlak bir düşüş oldu. Emekçilerin ulusal gelir içindeki payı ise yarı yarıya azalarak % 32,5'ten %16,5'e indi. Yüksek enflasyon oranının önü alnamıyor. Bu yıl da enflasyon oranı % 34 dolayında ve Türkiye bu konuda Avrupa ülkeleri içinde başı çekiyor. İran-İrak savaşının Türkiye için yarattığı kârlı ihracat olanlığına rağmen bu yıl dış ticaret açığı 1,5 milyar dolar civarında olacak. Ve bu kadarı bile, ancak işçi sınıfının ve öteki emekçi halk kesimlerinin süngü gücüyle susturulup açığa itildikleri koşullarda sağlanabilmiştir. Ama Cunta bu sessizliği ilelebed sürdüremez. Türkiye ekonomisi ve kapitalist soygun ve sömürü düzeni için tehlike çanları bugün her zamankinden daha çok çalıyor.

Cunta'nın baş desteği, onu iş başına getiren ABD ve NATO oldu. Emperyalistler, onun ülkeyi geniş bir zindana çevirmesine, tüm demokratik hak ve özgürlükleri boğazlamasına bakmaksızın, hatta bunu açıktan ya da içten içe alkışlıyarak ona politik ve mali destek sağladılar. Ne var ki bu destek yine de, Cunta'nın ekonomiyi batakta kurtarmasına yetmiyor. Yapılan sözde yardımın büyük kesimi ise ülkenin kalkınmasına yönelik değil, askeridir. Cunta bir miktar dolar ve mark karşılığında emperyalistlere her bakımdan teslim oldu. ABD ile yeni kölelik antlaşmaları imzalandı. ABD, Ortak Savunma Antlaşmasıyla Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda askeri amaçlarla yeni hava alanları ve üsler elde etti, buraya çevik kuvvetleri ve atom başlıklı yeni füzeleri yerleştirmeye hazırlanıyor. Faşist Cunta, ABD'nin ve öteki emperyalist güçlerin silahlanmayı tirmandırıcı, savaş kışkırtıcı politikasını tam bir sadakatle destekliyor. Bu politika, barış çabalarını kundaklamanın yanı sıra, ülkeyi bir yıkım tehlikesinin içine atmak demektir. Ülkemizdeki tüm demokrat, barışsever insan-

lar bu uşaklık politikasının tehlikelerini görüyor.

Cunta, bunun yanı sıra, ABD'nin güdümünde, Ortadoğu ülkelerine, Kıbrıs ve Yunanistan'a karşı saldırgan ve maceracı bir politikanın içine girmiştir. Türk hükümeti Kıbrıs'tan işgal birliklerini çekmeyi red ediyor ve yarattığı fiili durumu bir olup-bitti gibi kabul ettirmeye, adayı nihai olarak bölmeye hazırlanıyor, Yunanistan'a karşı saldırgan, tehditkar bir politika izliyor. Türkiye, Saddam Hüseyin alçağının da onayını alarak Irak Kürdistanı'na saldırdı ve yeni saldırı hazırlıkları yapıyor. İran ve Suriye'ye karşı tehditler savuruyor. Türkiye Ortadoğu'da ikinci bir İsrail rolü benimsemiştir ve tam bir haydutluk politikası izlemektedir.

Faşizm, doğası gereği, militarist, ırkçı ve saldırgan. Ama bu saldırgan ve maceracı politika, aynı zamanda Cunta'nın giderek halk yığınlarının nefretini kazanmış ve tecrit olmuş olmasının, korkusunun sonucudur. O, tüm bu "milliyetçilik" gösterileriyle şovenizmi şahlandırmaya ve dikkatleri başka tarafa çekmeye çalışıyor. ABD'nin dünyanın dört bir yanında izlediği saldırgan, maceracı politika ile Cunta'nınki denk düşüyor. Ama Türkiye'de şimdi daha çok insan, bu gidişten endişe duyuyor. Cunta dış politika konusunda yaptıklarıyla da kendisini daha çok yalıtıyor.

Bu üç yıl içinde Cunta'ya karşı muhalefet günden güne büyüdü, birikti ve onu bir nefret duvarı ile çevirdi. Tüm siyasi partileri, demokratik kitle örgütlerini, sınıf sendikalarını kapatan, sendikal ve demokratik hak ve özgürlükleri yok eden, basını susturan, üniversitelerin tüm ilerici, demokrat öğretim üyelerini tırpanlayan, yüzbinlerce kişiyi gözaltına alan, tutuklu olan, işkence çarkından geçiren, yüzlercesini katleden, binlercesini idamla yargılayan, Kürt halkını aramalar, operasyonlar ve zulümle canından bezdiren, kitleleri açlığa, ülkeyi maceraya iten bu faşist rejimin halkı karşısına alması ve tecrit olması kaçınılmazdı.

Emperyalistler ve yerli tekeli sermaye çevreleri gibi onların uşağı Cunta da bunun farkında. Ama onlar bir daha kabus görmek istemiyorlar; kitlelerin nefretinin, açık kapı bulduğu zaman çok daha beter pathyacağı biliyorlar; bu nedenle halk yığınlarını, ülkenin ilerici demokratik güçlerini, en başta da işçi sınıfını ve Kürt halkını susturmak, demokratik muhalefete hiçbir açık kapı bırakmamak, "demokrasiye dönüldüğü zaman" bile demokrasinin olmayacağı, asker ve polis gücüyle,

bugünkü gibi sesini çıkarmanın tepesine inmeye olanak veren bir düzeni, yani faşizmi kurumlaştırmaya, kalıcı kılmaya çalışıyorlar. Anayasa adındaki zorbalık yasasını ve generallerin yasa adı altındaki tüm öteki fermanlarını bunun için çıkardılar. Cumhurbaşkanı, despot bir kralın yetkilerine sahip bir diktatöre dönüştürüldü. Şimdi de seçim adını verdikleri bir komedi ile Cunta'ya bağlı kukla partiler eliyle güdümlü bir parlamento oluşturma çabası içindeler.

Cunta'nın bu komik, düzmece seçimlere yönelmesi bile iç ve dış kamuoyunun tepkilerinin bir sonucu oldu. Bu dönemde Cunta'ya karşı muhalefet, yurt içinde, deyim yerindeyse, sessizlik içinde büyüdü. Basın-yayın alanında kendilerine söz hakkı verilen burjuva çevreler bile, benimmedikleri uygulamalara, örneğin burjuva siyasi partilerinin kapatılmasına, bir kısım burjuva politikacıların bir süre için devredışı bırakılmasına, Cumhurbaşkanı'nın aşırı yetkilere vb. düzenlemelere karşı tepkilerini ürkek yakınmalarla, dalkavukça önerilerle dile getirmeye çalıştılar. Tüm bu düzenlemelerle eli-kolu bağlanmak istenen işçi sınıfının, Kürt halkının ve diğer demokratik güçlerin ise zaten söz hakkı yoktu. İlerici güçler, faşist anayasaya karşı tepkilerini boykot ve hayır oyları biçiminde, küçümsenmeyecek ölçüde dile getirdiler. Oylamanın ne denli ağır koşullarda, baskı ve tehdit altında ve tümüyle zorba yöntemlerle yürütüldüğü göz önüne alınırsa, toplam olarak % 9'u, bazı bölgelerde ise % 40-50'yi bulan bu muhalefetin ciddi bir direniş olduğu una kuşku yoktur.

Cunta'ya karşı muhalefet yurt dışında çok daha etkin ve açık biçimde kendini gösterdi. Bir yandan Türkiye ve Kürdistan'lı işçi ve aydınlar, diğer yandan uluslararası demokratik kamuoyu Cunta'nın zulmünü, anti-demokratik uygulamalarını ve faşist bir düzen kurma niyet ve çabalarını aralıksız olarak teşhir ettiler. Cunta'ya destek olan emperyalist ülke hükümetlerini köşeye sıkıştırdılar. Öyle ki, kamuoyunun baskısıyla bu hükümetler bile zaman zaman Cunta'yı yumuşak davranmaya çağurdular, onun bazı uygulamalarını kınadılar. Bu mücadele, Cunta'ya yapılan yardımların zaman zaman kesilmesine veya ertelenmesine, Cunta'nın Avrupa parlamentosundan kovulmasına ve Avrupa Konseyi'nden kovulma noktasına gelmesine yolaçtı. Bu nedenledir ki, içerde süngü gücüyle ve dehşet salarak bir sessizlik sağlamayı başaran Cunta, yurt dışındaki bu mücadeleden son derece rahatsız oldu.

Cunta, gerek içerde biriken muhalefeti yatıştırmak, gerekse dış kamuoyunda kendisine yönelen baskıları gidermek için "demokrasiye geçiş" demagojisini işledi ve sözde bunun için bir takvim yaptı.

Ama bugün olup bitenler, bizim daha baştan saptayıp belirttiğimiz gibi, Cunta'nın demokrasiye geçmeye asla niyeti olmadığını, onun faşist çarkı kurumlaştırmaya ve kalıcı kılmaya çalıştığını açıkça gösteriyor.

Anayasa ve Siyasi Partiler Yasasıyla, halkın yüzde doksanını oluşturan işçilerin, ücretlilerin, köy emekçilerinin ve demokrat insanların çıkarlarını temsil edecek herhangi bir legal siyasi örgüt kurmanın olanaksızlığı bir yana, Cunta kendi güdümünde olmayan burjuva siyasi partilerine bile serbestlik tanımıyor. O, oluşturulan faşist çarka sadık, kendisine bağlı kukla parti ile seçimlere gidiyor.

Cunta dilediği partiyi ya tümünden kapatıyor, ya da kurucularını veto ediyor. Cunta, kendi adamlarına siyasi partiler kurduruyor ve yalnız onlara seçime girme hakkı tanıyor. Kimin aday olabileceğine, kimin olamayacağına Cunta karar veriyor. Bu, tek parti dönemindeki, adayların tepeden gösterildiği sisteme bir dönüştür. Halka ise kırk satırdan ya da kırk katırdan birini seçmek düşecek. Böylesine kurulacak bir parlamento, halk oyu ile seçilmiş değil, bekçi ve polisler gibi, Cunta eliyle atanmış bir memurlar meclisi olacaktır.

Böyle birşeye seçim denemeyeceği açıktır. Ve zaten iç ve dış kamuoyu bu seçimleri ciddiye almıyor, bunu bir "demokrasiye geçiş" olarak kabul etmiyor. Cunta, girdiği seçim oyununda tümüyle zil olmuş, maskesi iyice düşmüş ve halkı karşısına almıştır. O, halkın oyundan korkuyor ve kendi yöntemleriyle, zorbalıkla herşeyi yapabileceğini sanıyor. Ama yanılıyor. Bugünün Türkiye'si ve Kürdistanı 1920'lerin Türkiye'si ve Kürdistanı değildir. Faşist generaller sopanın herşeye kadir olmadığını görüp anlayacaklar.

Evet, sözkonusu olan bir seçim kome-disidir. Ama yine de biz onu ciddiye almıyoruz. Böyle yapmakla Cunta geniş emekçi halk kesimlerinin yanısıra, bir avuç tekelcinin dışında, geniş burjuva kesimleri de karşısına almış, yurt dışındaki desteği daha da zayıflamış, teciriti hızlandırmıştır.

Anayasa oylaması sırasında burjuva çevrelerin muhalefeti sınırlıydı. Onlar, gelecek seçimlerde iplerin kendi ellerine bırakılacağı umuduyla Anayasa'ya oy verdiler. Emekçi halk yığınları ise, baskı ve tehdidin yanısıra, biran önce Cunta'nın

işbaşından uzaklaşmasını sağlayacağı düşüncesiyle evet dediler. Ama şimdi emekçi halk yığınları yanıldıklarını anlıyorlar ve bir grup tekelcinin dışındaki burjuva çevreler hayal sükutuna uğradılar. 6 Kasım seçimleri çok geniş toplum kesimlerini Cunta ile, faşist rejimle karşı karşıya getiriyor. Bunu değerlendirmesini bilmeliyiz. Bu nedenle de seçimlerde, bugün siyasi çalışma ve propaganda için koşullar ne denli zor olursa olsun, en küçük olanakları bile kullanarak, aktif bir tutum benimseyerek, kitlelerin bu seçimi red etmelerini istemeliyiz. Kitleler arasında seçim oyununu teşhir etmeli, bunun kendilerine birşey getirmeyeceğini anlatmalı ve çıkar yolu göstermeliyiz.

Çıkar yol Cunta'nın yıkılmasından, faşist rejimin yerle bir edilmesinden başka birşey değildir. Cunta yıkılmalı, onun getirdiği Anayasa ve öteki anti-demokratik yasalar kaldırılmalı, demokratik geçici bir hükümet kurulmalıdır. Tüm siyasi tutuklular -faşistler hariç- serbest bırakılmalı, faşist örgütler hariç, tüm siyasi partilere serbestçe faaliyet gösterme hakkı tanınmalı ve tüm partilerin katılabileceği demokratik bir seçimle kurucu bir meclis oluşturulmalıdır. İşte bizim, Faşist Cunta'nın sahte demokrasisine karşı, gerçekten demokrasiye geçiş için önereceğimiz ön koşullar bunlardır.

Ama sadece bununla demokrasi her yönüyle gerçekleşemez ve kitleler kurtuluşu ulaşamaz. Bu, ancak bizim ulusal-demokratik devrim programımızda savunduğumuz hedeflere ulaşmakla mümkündür. Bu nedenle, yine bugün olanaklar ne denli az ve koşullar güç olursa olsun, şu temel istemleri kitleler içinde propaganda etmeli ve ancak bu hedeflere ulaşmakla toplumun kurtuluş yoluna gireceğini anlatmalıyız:

Emperyalistlerle olan tüm bağımlılık ilişkilerine son verilmeli, emperyalist üsler ülkemizden sökülüp atılmalı, barışçı bir dış politika izlenmelidir;

Bir toprak devrimiyle büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konmalı ve bu topraklar parasız olarak topraksız köylüye dağıtılmalıdır;

Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıya son verilmeli ve halkımız kendi kaderini özgürce kendisi tayin etmelidir;

Tüm tekeller, dış ticaret, bankalar, sigorta şirketleri ve yeraltı kaynakları kamulaştırılmalıdır.

Bu seçimler nedeniyle Cunta'ya karşı burjuva muhalefetin tutumunun ne olacağı şimdiden kestirilemez ve bu önümüzdeki günlerde anlaşılacaktır. Bu çevreler, daha önce yaptıkları gibi, alçakça yakın-

malarla yetinebilir, bağımsız adaylar umuduna kendilerini kaptrabilir veya, herşeye rağmen, "düzene bağlı ve anarşiden hoşlanmayan yurttaşlar" olarak Cunta'ya boyun eğmeyi yeğliyebilirler. Şimdiden bunun işaretleri var. Ama seçimlerde, şimdiki kukla partilere oy vermeye karşı bir eğilim de var ve bunu göz önüne almalyız. Burjuva kesimlerin hoşnutsuzluğu, şu veya bu biçimde seçmenlere yansiyabilir. Ama asıl görev devrimci demokratik güçlere düşüyor. Her olanaktan yararlanarak yürütülecek etkin bir kampanya ile kitlelerin hoşnutsuzluğunu önemli ölçüde seçim sandıklarına yansıtmak mümkündür. Bu oranın yüksek olması, örneğin beyaz oy oranının % 50'ye ulaşması halinde Cunta'nın seçim oyunu iflas etmiş olacak ve onun için çok daha güç günler başlayacaktır.

Üç yıldan beri estirdiği tüm teröre rağmen Cunta halklarımızı sindirememiştir. Bunun bir göstergesi Anayasa oylaması sırasında hayır oyları ve boykot biçiminde kendini gösterdi. Geçtiğimiz yıl içinde yer alan iki önemli olay daha bunun işaretidir.

Bunlardan biri Cunta'nın Irak Kürdistanı yurtsever güçlerine karşı giriştiği saldırı sırasında Kürdistan halkımızın gösterdiği tepki idi. Cunta, üç yıldır halkımıza pervasızca bir zulüm uyguluyor. Jandarma ve komandoların ayak basmadıkları, baskı ve işkence yapmadıkları köy kalmadı. Kentler de bu baskılardan nasiplerini aldılar. Bunlardan uzunboylu söz etmeye gerek yok; Kürdistan halkımıza reva görülen zulüm iç ve dış kamuoyu için artık açık bir şeydir.

Ama Cunta bununla yetinmedi. O, ülkemizin elinde tuttuğu parçasının, yani bugünkü resmi sınırlarının ötesine de sarak, Kürdistan'ın öteki parçalarındaki kurtuluş mücadelesini ezmeye yelteniyor. Çünkü Türk sömürgecilerinin korkusu büyüktür. Onlar ateşin bacayı sardığının farkındalar. Kürdistan'ın öteki parçalarında Kürt halkının özgürlük yolunda atacağı her adım Türkiye Kürdistanı'nı da etkileyeceğini, bu parçada da kurtuluş mücadelesini hızlandıracağını biliyorlar. Bu nedenle Irak Kürdistanı'na yönelik bir mace-raya, bir gövde gösterisine giriştiler. Bununla, aynı zamanda Türkiye Kürdistanı halkımıza da gözdağı vermeye çalıştılar.

Ne var ki, hesapları boşa çıktı. Sözkonusu saldırı fiyaskoyla sonuçlandığı gibi, bizzat askeri birliklerin saflarında hoşnutsuzluğa yol açtı. Zorunlu askerlik yapan birçok Türk emekçisi, faşist Cuntanın ve kendilerine de kan kusturan sömürgecile-

rin, para babalarının çıkarları için Kürt kardeşlerini öldürmek ve ölüme gitmek istemiyor. Bu saldırı Kürt halkı üzerinde de beklenen yılmınlığa ve korkuya yol açmadı. Tersine, halkımız saldırıyı nefretle karşıladı. Türk sömürgecilerinin açık biçimde görünen korkusu, telaşı kitleler arasında alay konusu oldu. Kürt halkının, sınırın öbür yakasında mücadele yürüten Kürt partizanlarına karşı sempatisi, sevgisi daha da arttı ve o, bugünkü kölece yaşamdan, eziklikten, yoksulluktan kurtulmak için güçlü olması, dövüşmesi gerektiğini daha iyi kavradı. Halkımızın morali yükseldi.

İkinci önemli olay ise Türk ve Kürt devrimci ve demokratlarının zindanların kalın duvarları arasında yükselttikleri ses oldu. İstanbul'da 2500 siyasi tutuklunun, Cunta'nın baskılarını, kötü cezaevi koşullarını protesto için başlattıkları direniş, kısa sürede Türkiye ve Kürdistan'daki öteki cezaevlerine yansdı. Bir ayı aşkın süren direniş, içerde tutuklu ailelerinin eylemlerine de yol açtı, kamuoyunun sempatisini kazandı. Dışarda, özellikle Avrupa'nın, çeşitli ülkelerinde Türkiyeli ve Kürdistan'

Bugün cezaevlerinde Cunta'yı yakalayan direniş ruhu, yarı fabrikalarda, okullarda, ülkenin kent ve kırlarında boy verecek ve Cunta'yı kaçınılmaz yıkıma götürecektir.

Bu görece sessizlik çok sürmeyecek. Üç yıldan beri Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda çok patlayıcı madde birikti. Ama direniş dalgasının ne zaman ve ne biçimde patlak vereceğini şimdiden kestiremeyiz. Şunu görüyor ve kavırıyoruz ki halk kitlelerinin hoşnutsuzluğu büyüyor, Cunta giderek yalıtılıyor. Yalıtılma ve korku psikolojisi onu daha da büyük hatalar yapmaya itiyor, bu kaçınılmazdır. Cunta'nın yıkımı için koşullar giderek olgunlaşıyor. Ve bir kez kitleler Cunta'ya karşı harekete geçtikleri zaman bunun ne-reye kadar gidebileceği şimdiden kestirilemez. Bu, biraz da bizim, devrimci ve demokratik güçlerin durumuna ve tutumuna bağlıdır.

lı işçi, öğrenci ve aydınlar dayanışma grevlerine gittiler, gösteriler düzenlediler. Cezaevlerinde bir ay kadar devam eden direniş iç ve dış kamuoyunda büyük yankı-

lar yaptı ve Cunta'yı köşeye sıkıştırdı.

Erzurum cezaevindeki yoldaş ve sempatizanlarımız, açlık grevi sırasında baskı ve işkencelerin artması üzerine, direniş ölüm orucuna çevirdiler. Daha sonra Cezaevi idaresi, isteklerin kabul edildiğini bildirerek direnişin sona ermesini sağladı, ancak, verdiği sözü tutmadı.

Yurt dışında da, başta Federal Almanya ve İsveç olmak üzere, yoldaşlarımız direniş çeşitli biçimde, açlık greviyle, gösterilerle, yazılı ve sözlü propaganda ile desteklediler.

Altı binin üzerinde siyasi tutuklunun katıldığı ve bir ay süreyle devam eden bu direniş, Cunta'nın üç yıldan beri devrimci ve demokrat tutukluları dize getirmek, yılmılaştırmak ve yoketmek için uyguladığı her türlü fiziki ve moral işkenceye, baskıya ve cezaevi koşullarının Nazi kamplarına özgü kötülüğüne rağmen, insanlarımızın baş eğmediğini, Cunta'nın, amacına ulaşmadığını gösteriyor.

Cezaevindeki kardeşlerimizin yükselttikleri direniş bayrağı kitlelere moral verdi ve mücadelemize güç kattı.

CUNTANIN DÜZMECE ...

Bu seçimlerde emperyalist çevrelerin ve Türkiye tekelci burjuvazisinin açık ter-cihini Turgut Özal'dan yana oldu. Özal'ın seçimlere katılabilmesi bile, onların desteği olmadan güçlü; Cunta, iktidar ve muhalefet için kendi gönline uygun olarak hazırladığı iki partiye yetinebilirdi. Ne var ki emperyalistlerin yeni dönem için düşündükleri ile Cunta'nın tercihleri arasında farklar ortaya çıktı. Cunta MDP'yi iktidar için örgütler ve öne sürerken, kendine bağlı generallere sivil elbise giydirilip onları hükümete hazırlıyordu. Cunta'da bütün kilit noktaları askerlerin elinde tutma anlayışı hakimdir. Oysa emperyalistler ve yerli para babaları Cunta'nın yıprandığının farkındadır. Bu nedenle onlar, askerleri bir ölçüde geri çekmek, sivilleri sahneye sürmek ve böylece halkın öfkesini yatıştırmak istiyorlar.

Diğer yandan, Anavatan Partisi'nin seçimleri kazanmış olması, gerek demokrasiye geçiş, gerek halkın çıkarları bakımından özünde birşeyi değiştirmiyor. Bay Özal, bugünkü faşist çarkın başta gelen mimarlarından biridir, ABD'nin, emperyalist sermaye kuruluşlarının mutemet adamıdır. O da, Cunta'nın gölgesinde ve 12 Eylül'le çizilen doğrultuda yürüyecektir. Özal'ın ya da Sunalp'ın hükümete gelmesi sorunu, özünde birşeyi değiştirmeyecek olan tali bir sorundur.

Halk yığınları açısından birşey değişmemiştir. Bu bir demokrasiye geçiş değil, faşist çarka sivil bir kılıf geçirilmesidir.

Bay Özal, 12 Eylül öncesinde başlattığı ve 12 Eylül döneminde sürdürdüğü -darbe aynı zamanda bunun için yapıldı- ekonomik politikayı bu dönemde de sürdüreceğini açıkça ilan ediyor. Böylece halk yığınlarını bundan böyle daha da katmerli bir yoksulluk, açlık bekliyor. Sorunlar azalmayacak, artacaktır. Buna, hiç kuşkusuz, bir baskı ve zulüm politikası eşlik edecektir ve zaten bunun için gerekli baskı kurumları oluşturulmuş, pekiştirilmiştir.

Yığınlar Bay Özal'ı, kemer sıkma politikasının bu "baş mimarı"ni iyi tanıyorlar. Öyleyse onlar Bay Özal'a ya da Halkçı Parti'ye oy verirken bu iki partiden sorunlarına çözüm mü bekliyorlar. Hayır. Kitleleri bu partilere oy vermeye iten Cunta'ya karşı duydukları tepkidir. Onlar, üç kukla partiden birine oy vermek gibi bir seçeneği bile, Cunta'nın tercih ettiğine oy veremeyerek, bir protesto gibi kullandılar. Kuşkusuz bu da önemlidir, kitlelerin psikolojisini açığa vurmaktadır.

Peki, 6 Kasım seçimleriyle başlayan dönemin eskisinden hiç bir farkı olmayacak mı? Böyle düşünmek yanlış olur. Emperyalistleri, yerli tekelci sermayeyi ve onların uşağı Cunta'yı böylesi bir çözüme yönelten nedenler içerde ve dışarda, halk yığınlarının, anti-faşist demokratik güçlerin artan muhalefeti, yükselen tepkileri oldu. Bu düzmece seçimlerle de olsa Cunta gerilemiş, halk kitleleri ve demokratik güçler açısından bazı olanaklar doğmuştur. Ekonomik, sosyal temel sorunlara bir çözüm getirilemeyeceği, durum kötüye gitmekte devam edeceği için, kitlelerin muhalefeti bu dönemde de artmaya devam edecek ve kendini açığa vurmak için en küçük kanalı bile zorlayacaktır. Cunta ve onun hükümeti kitlelerin ve demokratik güçlerin sesini bu dönemde bastırmak-

ta daha zorluk çekecektir.

O halde, demokratik güçlere düşen, bu muhalefeti örgütlemek, bunun için en küçük olanakları değerlendirmektir.

Dünya ilerici, demokratik kamuoyu da bu seçimleri ciddiye almadı ve olan biteni bir demokrasiye geçiş olarak değerlendirmiyor. Cunta, demokratik, barışsever güçlere cezalar biçmekte ve onbinlerce siyasi tutukluyu ağır cezaevi koşulları içinde tutmaya, işkencelere devam etmekte. Bu aşamada, Cunta'nın ve onun hükümetinin bir genel af konusundaki tutumu ne denli olumsuz olursa olsun, genel af istemini yükseltmek, işkencelere, anti-demokratik yargılamalara ve verilen ağır cezalara karşı çıkmak önem taşıyor. Böyle bir kampa ya yurt dışında geniş demokratik güçlerce desteklenebilir ve yurt içinde de zemin bularak Cunta'yı köşeye sıkıştırabilir.

Hiç kuşkusuz, ülkenin demokratik koşullara geçmesinin yolu Cunta'yı yıkmaktan ve onun oluşturduğu faşist çarkı dağıtmaktan geçer. Bunu başaracak olan ise en başta emekçi halk yığınları ve onların çıkarlarını temsil eden devrimci-demokratik güçlerdir. O halde bu gerçeği sabırla yığınlara anlatmaya ve demokratik güçlerin birliği yolundaki çabaları güçlendirmeye devam etmeliyiz.

SÖMÜRGEÇİLER PARTİMİZDEN ...

Geçmiş dönemde hareketimize sempati duymuş, legal derneklere, yayınlara şu veya bu ölçüde ilgi göstermiş, ama gizli çalışma ile, Partimizle organik bir bağı bulunmayan sıradan insanların üzerine bile örkeyle gidiyor, onları tutukluyor, işkenceye tabi tutuyor. O, örgütümüzün "kökünü kazıma" tutkusuna kapılmıştır. Ama bunlar zavalıca ve gülünç çabalardır. Sömürgeçiler, Türkiye ve Kürdistan halkını bir tüm olarak yoketmedikçe -ki bunu yapamazlar- işçi sınıfının ve Kürt ulusunun kurtuluşunu, gelecekte yer-alması kaçınılmaz olan muzaffer devrimleri önleyemezler.

GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDEDİR

YAŞASIN T K S P !

Bir kadın yoldaş yazıyor :

Zindanlar, Yoldaşlığın ve Direnmenin Sergilendiği Yer..

Faşist Cunta'nın baskı ve terörü hayatın her alanında kendini gösteriyor. Evler gecenin geç saatlerinde aranıyor. Eğer arama denirse.. Çünkü aranan ev viraneye dönüyor. Sanki evi darımadığı için gelmişler sanırsınız. Kahvehaneler, özel, hatta resmi işyerleri rastgele basılıyor. Özellikle de yoksul geçekonduşantları. Mahallenin giriş-çıkışları kesiliyor, erkek, kadın, çocuk demeksizin karakollara alınıp sıra dayağın dan geçiriliyorlar. Yolculuklarda kimlik kontrolü adı altında balar durduruluyor, yolcular lerce bekletilip kendilerine hakaret ediliyor. Bunlar Kürdistan'da günlük yaşamın birer parçası olmuştur.

Bir süre önce hiçbir neden gösterilmeksizin gözaltına alındım. İlk gün karakolda bekletildim ve türlü psikolojik baskılara uğradım. Gecenin geç saatlerinde gözlerim bağlanarak bir araca bindirildim ve "soruşturma yeri" dedikleri yere götürüldüm. Orada birçok bayan tutuklu da vardı. Bana yöneltilen sorulara karşı bilmediğimi söylediğimde, "bilip bilmediğini biz biliriz! En az beş kişinin adını vermezsen ölümü arar, ama rahat ölümü de bulamazsın!" dediler. Sonra beni işkence görmüş kadın arkadaşlarının bulunduğu bir bölüme götürdüler. İçlerinde birinin durumu özellikle kötüydü. Ona, ne- çektikğini bana da anlatması lendi. Bizi biran yalnız bıraktılar. Ama faşist zorbalarm umduğu gibi olmadı. O arkadaş direnmek, yıkılmamak gerektiğini söyledi. "İnsan isterse her türlü acıya göğüs gerebilir." dedi. Bunları söylemesi kendisi için oldukça riskliydi. Ordaki bayan arkadaşların, özellikle de onun bu yürekli, kararlı tutumu gözlerimi yaşırttı. Rahatladım ve güç kazandım.

Tekme-tokatla başlıyor işkence. Falaka, küçük araba tekerleği içine kişinin iki kat edilerek geçirilmesi ve jop, sopa, tekme-tokatlara bayılınca-ya, kan-revan içinde kalıncaya kadar dövme, vücutta sigara söndürme, yanan elektrik ocağının üstüne el ve ayakla abanma olağan işkencelerden. Ayaklardan veya omuzlardan tavana asılıp saatlerce, hatta günlerce baş aşağı aç-susuz kalmak, çarpmıha gerilmek de öyle. Ceryanla işkence de herkese uygulanan yöntemlerden biri. Acıyı daha da arttırmak için ceryan verilmeden önce vücutta su serpiliyor. İç organlarda

tahribat yapmak için kum torbalarıyla vuruluyor. Faşist köpekler bunu açık açık da söylüyorlardı. Aç, susuz, uykusuz bırakmak da yöntemlerden biri. Bu arada ırkçı marşları ezberletip söyletmeyi de ihmal etmiyorlar.

Soruşturma dedikleri bu işkence dönemi bittiğinde doktora çıkarak sağlık raporu düzenliyorlar. Cezaevine götürmeden önce oluyor bu. Doktor da işkenceci cellatlardan aşağı kalmayan sadist biri. "Herhangi bir yerinizde morartı kalmış mı?" dedikten sonra ekliyor: "Burada işkence yoktur değil mi?!" Onun raporunu düzenlediği masanın hemen önünde o sırada biri falakaya çekiliyordu. Rapor düzenlenirken "yemek duası" ezberletiliyordu. Bu sözler arasında "Ordu millet var olsun!" denince de, doktor alaylı, "şimdi bunlar içlerinden ordu-millet kahrolsun, diyorlardır" diyerek faşist cellatları kışkırtıyordu. Tabii doktordan "sağlam rapodu aldık.

Daha sonra Diyarbakır Askeri Cezaevine götürüldük. O, çığlıklarla dolu yerden kurtulduğumuzu sanıyorduk, yanılmışız. İşkence ve zulüm zindan da kat kat fazlasıyla devam ediyordu.

Göstermelik mahkemeye çıkarıldığımızda, adına "hakim" denen faşistin tehditleri başlıyordu. "Doğruyu söylemezseniz sizi tekrar oraya gönderirim," diyordu (yani soruşturma yerine). "Örgütsel çalışman kaç yılında başladı? Kimler senin örgüte girmeni sağladı? Eğitim çalışmalarınız nasıl oluyor, kim düzenliyor? Kimlerle çalışıyorsunuz? Eylemlerin ve dedi-kodu niteliğinde de olsa duyduğunuz eylemler ve katılanlar? Çevrendeki demokrat kim-seler kimlerdir?" biçiminde yüzlerce soru..

Faşistler cezaevlerinde devrimci kişiliğimizi ezmek, bizi yıldırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama herşeye rağmen onlar amaçlarına ulaşamadılar ve ulaşamayacaklar. Zindanlar dayanışmanın, arkadaşlığın, yoldaşlığın ve direnmenin en güzel, en çarpıcı örneklerinin sergilendiği yerler olmuştur.

Faşizmin yenileceğine inanmıyoruz. Hiçbir zorbalık bizi özgür ve demokratik bir Türkiye ile özgür ve demokratik bir Kürdistan için mücadeleden alıkoyamaz. Gelecek bizindir yoldaşlar!

Berfin, Diyarbakır

AVUKAT ARAS İŞKENCEYE ALINDI

Faşist Cunta, sadece zindanlara doldurduğu insanlara fiziki işkence yapmak, onları aç ve susuz bırakmak ve daha benzeri yöntemlerle yıldırmaya çalışmıyor, savunma hakkını ortadan kaldırmak için başka yollara da başvuruyor.

Dava avukatlarını tehdit etmek, onları hapse atmak, işkence-den geçirmek de sık sık baş vurulan yöntemler arasındadır. Cunta döneminin bu yöndeki barbarlıkları geçtiğimiz dönemde teşhir edildi. Dünya kam-oyu bugün artık generallerin bu alanda yaptığı rezaleti iyi biliyor.

Bir süre önce TKSP davasından yargılanan sanıkları savunduğu için Avukat Kemal Aras diğer ilerici pek çok meslektaş gibi gözaltına alınıp Diyarbakır işkencehanelerine götürüldü. Avukat Aras'a aylarca işkence yapıldı ve halen de yapılıyor. Kemal Aras, aynı zamanda 1 Aralık günü Ağrı'da katledilen TKSP üyesi Kenan Aras'ın ağabeyidir. Bu olay bile başı başına faşist cuntanın insanlık düşmanı çehresini açığa çıkarmaya yetiyor; generallerin maskesini düşürüyor.

İŞKENCELER YENİDEN YOĞUNLAŞTI

Türkiye'de "demokrasiye dönüş" lafları bolca ediledursun, faşist baskı ve terör bütün şiddetiyle devam ediyor. Zindanlarda bulunan tutuklulara karşı süregelen işkencelerde bir azalma yok. Zaten tersini düşüncük için herhangi bir neden de mevcut değil. Açaktır ki cuntanın tutuklulara yönelik bu saldırılarının asıl amacı, onları sindirmeye, pasifize etmeye yöneliktir.

12 Kasım günü Erzurum'da sürmekte olan TKSP davasından yargılanan sanıklar, mahkemede bu durumu dile getirdiler ve cezaevinde kendilerine yapılan işkenceleri protesto ettiler.

İşkencelerin 1.Blokta, doktor gözetimi altında Adli müşavir Ahmet Bulut ile cezaevi müdürünün nezaretinde yapıldığını dile getiren sanıklar, uygulanan başlıca işkence yöntemlerinin, dayak atma, falakaya yatırma ve kum torbalarıyla dövme olduğunu belirttiler. Sanıklardan Nurettin Baysut, işkence sonucunda kafasında açılan yaraları, Salih Altındağ ise vücudunun muhtelif yerlerindeki morluk ve çürükleri mahkeme heyetine göstererek bu insanlık dışı uygulamalara son verilmesini istediler.

Görüldüğü gibi faşist cunta yalnızca yurtsever ve devrimci insanlarımızın dışarında, kitleler içerisinde olmalarından korkmuyor, o, aynı zamanda zindanlara doldurduklarından da korkuyor. Çünkü uygulanan Hitlervari yöntemlere rağmen sanıklar inançlarından hiç birşey yitirmiyor, zindan ve mahkemeleri, faşizme karşı birer mücadele alanına dönüştürüyorlar. Zaten Erzurum Cezaevi yönetimini özellikle son günlerde yeniden kudurganlaştıran da, TKSP davası sanıklarının politik görüşleri doğrultusunda yürekli bir savunma yapmaları ve faşist-sömürgeci düzenin çirkinliklerini sergilemeleri, zulme ve teröre karşı seslerini yükseltmeleridir.

"TKSP'Yİ GÜÇLENDİRMELİYİZ"

Bizler Kürdistan'daki sömürgeci baskılar ve işsizlik yüzünden ülkesini terk edip Federal Almanya'ya gelmek zorunda kalan TKSP sempatizanı emekçileriz. Şu anda Almanya'nın kuzey bölgesinde ve güç koşullarda yaşıyoruz. Genel olarak meyva bahçelerinde kaçak olarak ve çok düşük bir ücretle (saati 5-6 mark) çalışıyoruz. Biliyoruz ki biz şimdi açlıktan kurtulmuş olsak bile, yakınlarımız, milyonlarca insanımız yoksulluk ve açlık çekiyor. Bizim de burada bulunmuşumuz geçicidir. Bizim kurtuluşumuz da ülkemizin ve halkımızın kurtuluşuna bağlıdır.

Partimizin yayınları ve Riya Azadi elimize geçiyor, bizi aydınlatıyor. Anlıyoruz ki ülkemizin kurtuluşunda, ileri gitmesinde bize de iş düşüyor. Kurtulmak için birleşmek, mücadeleyi bir yerinden omuzlamak gerek. TKSP'yi güçlendir-meliyiz.

Partimizin görüşlerini diğer işçi arkadaşlara anlatıyor, onu tanıtıyoruz. Yeni dostlar kazanıyoruz. Ama bu kadari yetmez. Partiye mali bakımdan da güç katmak lazım. Faşist Cunta'nın halkımıza kan kusturduğu bu dönemde dayanışma daha da önemli. Binlerce insanımız zindanlarda ve dışarda çoluk-çocukları yardıma muhtaç. Bu yüzden kendi aramızda bir kampanya açtık ve topladığımız 1600 Markı Partiye gönderiyoruz.

Yaşasın TKSP!

Gerçekler Açığa Çıkıyor

PAPA OLAYI: MİT VE CIA'NIN ORTAK KOMPLOSU

Emperyalist propaganda merkezlerini Papa'ya yapılan suikasti Bulgar ve Sovyet güvenlik örgütlerinin sırtına yüklemek için gösterdikleri çabalar ve koparıldıkları gürültü hatırladadır. Nasıl ki Kennedy'nin ölümünü de Sosyalist Küba'ya yüklemeye kalkıştırlarsa.

Papa'ya azılı bir faşist katil, Mehmet Ali Ağca tarafından suikast yapıldı. Ağca'nın hayat öyküsü daha Papa olayından önce iyi biliniyordu. Gazeteci Abdi İpekçi'nin de katili olan Ağca, kuş uçurulmayan askeri cezaevinden ancak MİT'çi subayların desteği ile kaçırılabilirdi ve nitekim öyle oldu. Ağca, kaçırılmadan önce, "konuşursam bazıları için kötü olur" demişti. Ağca'nın, kendisini kullanan karanlık güçleri, MHP üst yöneticilerini ve MİT'çileri kast ettiği açık. Ağca gibileri gerçekleri konuşsa, ipin ucu belki terörden yararlanarak vatan kurtarıcısı pozlarında iktidara el koyan, yani teröre minnet borcu olay Bay Evren gibilerine, hatta, hiç kuşku yok, şu ya da bu ülkede terör yaratmakta ve gerici darbeler düzenlemekte usta CIA ajanlarına kadar uzanır. Ama Ağca'nın konuşmasına fırsat verilmedi. O, bugün de hâlâ kamuoyu için sır olan bir biçimde askeri cezaevinden aşırı olarak yeni görevler için Avrupa'ya geçirildi.

Şunu da sormak gerek: Solcu örgütleri ilgilendiren olayları açığa çıkarmak için bu denli çaba gösteren, işkence çarkını amansızca çalıştıran Cunta, neden Ağca'yı cezaevinden kaçırma olayını aydınlatmıyor? Besbelli Cunta bunu yapamaz. Bu çete kendi kirli çamaşırlarını ve dostlarınınkini ortaya dökemez.

Ve ne ilginçtir ki, bu faşist MHP'linin, azılı anti-komünist, Papa'ya karşı giriştiği eylem sosyalist ülkelere, Bulgaristan ve Sovyetler Birliği'ne bağlanmak istendi. Ağca, yakalandıktan birkaç gün sonra Bulgar turizm ateşesi Antonof'un adını verdi ve bu işe kendisini Bulgar gizli servislerinin yönelttiğini iddia etti. Ne var ki, efendilerinin daha önce, yakalanması halinde vermesini istedikleri bu düzmece ifadenin içyüzü çok sürmeden anlaşıldı. Ağca'nın görüşme yeri ve tarihine ilişkin iddiaları bizzat İtalyan resmi belgelerince yalanlandı. Bir süre önce İtalyan yargıç, yalan ifade ile mahkemeyi yanlış yöne sevk etmek suçundan Ağca'nın ifadesini aldı.

Ama bu önemli gelişme yalnızca bazı basın-yayın organlarında küçük bir haber olarak yer aldı. Emperyalist propaganda merkezleri onu duymazlıktan geldiler. Bu da anlaşılır bir şeydir. Gerçeği saptırmak, sosyalist ülkelere karşı yalana dayalı bir kampanya yürütmek için Papa'ya suikast olayını bu denli kullanmış olan sözkonusu propaganda merkezlerini kendi kendilerini yalanlamaları, yarattıkları etkiyi silmeye çalışmaları beklenemez.

Ağca'nın kim olduğunu ve ilişkilerini bilen insanlar için bu olayın perde gerisinde hangi güçlerin olduğunu tahmin etmeleri güç değildi. Bu güçler, hiç kuşkusuz Türk MİT'i ve CIA'dır.

Türkiye bundan ne bekliyordu? O dönem, Türk diplomatlarına karşı dışarda Ermeni örgütlerinin yoğun eylemlerinin olduğu bir dönemdi. Türk militaristleri açık açık karşı eyleme geçmekten söz ediyorlardı. Diğer yandan, yurt dışında Ermenilere karşı girişecekleri terörist eylemlerin kendilerini dünya kamuoyunda daha güç duruma düşüreceğinin de bilincinde idiler. Ermenilere karşı böylesine şeytani bir plan düşündüler: Papa'yı vurdurmak ve bunu Ermenilere yüklemek.

Papa bir süre önce Ermenilerin bu türden terör eylemlerini kınamıştı. Türk gizli servisleri bu fırsatı kaçırmadılar. İtalya'da bazı basın organlarına gönderilen, Ermeni örgütleri adına kaleme alınmış bir bildiriye Papa tehdit ediliyordu. Ermeni örgütleri böyle bir bildiriye kendilerinin göndermediklerini açıkladılar. Bildiri Türk MİT'inin bir oyunu idi. Türk militaristleri, Ermeni meselesinin Batılı kamuoyunda destek ve sempati bulmasını Ermenilerin Hristiyan olmasına bağlıyorlardı. Böylece, eğer Papa vurulur da bu iş Ermenilerin üstüne yıkılabilirse, onların Hristiyan dünyasında prestijleri sarsılacak, kendilerine gösterilen destek ve sempati kırılacaktı..

Böylece, suikast eylemi, en başta Ağca'nın yakalanmıyacağı hesabı üzerine kurulmuştu. Ve eğer Ağca yakalanmasaydı, ilk bildiriye ikinci bir bildirinini izleyeceğine ve Ermeni örgütleri adına kaleme alınmış bu bildiri ile "Papa'yı niçin vurdukları"nın anlatılacağına kuşku yoktu. CIA ise bu eylemin Ermeni örgütleri tarafından yapıldığını ve arkasında Sovyetler Birliği'nin olduğunu (öteden beri ileri sürülen Sovyet Ermenistanı ve Polonya olayları nedeniyle) daha kolaylıkla ileri sürecek ve Hristiyan dünyasında anti-komünizmi, anti-sovyetizmi propaganda için eline çok daha elverişli kozlar geçirecekti. Barış hareketini frenlemek, soğuk savaş kışkırtmak için de bu bulunmaz bir fırsattı.

Ne var ki Ağca'nın yakalanması bu planın asıl bölümünü boşa çıkarttı. Ama yakalanması halinde Ağca'ya öğretilmiş düzmece ifadeleri ileri sürüldü bu kez, plan yeni koşullara uyduruldu. Ve böylece, Türkiye bunu Ermenilere karşı bir kampanyaya çeviremediyse de, ABD emperyalistleri ondan yeterince yararlanmak, yalan üstüne inşa ettikleri propaganda furyası ile dünya kamuoyunun ve "saf" Hristiyanların gözünü boyamak için ne lazımsa yaptılar.

Türkiye'de de Uğur Mumcu gibi sol maskeli şovenler, kendi yurtseverliklerini (!) ispat ve faşist Cunta'dan alıkışılma çabasıyla, belki de perde gerisindeki asli

görevlerini yerine getirerek faşist katil Ağca'yı Bulgar güvenlik örgütüyle bütünlüştürmeye çalışan CIA propagandasının gönüllü savunucusu oldular. Bay Mumcu sözde silah kaçakçılarını karşı mücadele ediyor! Ama silah ve uyuşturucu madde kaçakçılığının arkasında Mafia'nın ve CIA'nın bulunduğunu bilmezden geliyor. Hedef diye sosyalist ülkeleri gösteriyor ve aynen emperyalist propaganda cihazları gibi hedef şaşırtıyor. Bay Mumcu geçmiş dönemde televizyonlara çıkıp kendini "sosyalist" diye reklam etmekten hoşlanıyordu. Ama ne menem bir "sosyalist" olduğu Cunta'ya yaptığı uşaklıktan belli.

Kimileri, Papa'nın öteden beri emperyalizme hizmet ettiğini düşünerek, AB'nin böyle bir planı düşünemeyeceğini sanabilirler. Ne var ki, bu türden bir Papa her zaman bulunur. Sırada pekçok kardinal var. Emperyalizmin çıkarları için Papa 70 yaşında bir ihtiyardan başka bir şey değil.. Mafia'nın, tekellerin uyuşmayan çıkarları için kendi cumhurbaşkanı bile gözünü kırpmadan vurdurtan, gangsterliğin, kirli oyunların vatani ABD için böyle bir ihtiyarı feda etmek nedir ki?

Papa ve Hristiyanlık için sahte gözyaşları döken emperyalist sözcüler, basın-yayın ajanları, o zaman Ağca'nın faşistliği, anti-komünistliği ve askeri cezaevinden nasıl olup da kaçırılabilirdiği, Avrupa'da nasıl rahatça gezip dolaştığı üzerinde hiç durmadılar. Bütün bunlara sünger çektiler.. Düzmece Antonof olayını dillerine doladılar ve insanlarını beynini yıkamak için ne lazımsa yaptılar. Mafia'nın ve kirli işlerin bir başka vatani olan İtalya'da da, gerici çevreler, polis, soruşturmayı CIA'nın propagandasına uygun biçimde yürütmek için ne lazımsa yaptı. Ama buna rağmen bu düzmece oyunun ipliği pazara çıktı.

Emperyalistler şimdiki gerçeği kamuoyuna duyurmaktan, bıçaktan kaçan öküz gibi kaçıyorlar, kaçacaklar. Emperyalizmin propaganda çarkından daha yalancı, daha iğrenç, daha alçak ne vardır!

Papa'ya suikast olayı, hiç kuşkusuz, Türkiye açısından Ermenilere karşı emperyalizm açısından da barışa karşı bir komplo idi. Ama emperyalizmin barışa karşı komposu yalnızca bu mu? Bir süre önce rotasından 500 kilometre saptırılıp Sovyetler Birliği'nin askeri bölgeleri üzerine gönderilen Güney Kore uçağı da bu türden bir başka ciddi komplo değil miydi?

Uçak rotasından yanlışlıkla sapmış, dendi.. Bu belki çocukları, ya da bunakları aldatabilecek bir yalan.. ABD ve Japon radarlarının, yalnız radarların değil, üstelik bir de ABD askeri casusluk uçağının izlediği böylesine bir modern yolcu uçağı, rotasından, hem de 500 kilometre ayrılıyor ve uyarılmıyor.. Gece yolculuk (Devamı sayfa 19'da)

GRENADA OLAYI:

Latin Amerika'da Devrim Dalgası Durmayacak

Son yıllarda gittikçe saldırganlaşan emperyalizmin başı ABD, haydutça saldırılarına bir yenisini daha ekledi, 25 Ekim 1983'te bağımsız bir devlet olan Grenada'ya askeri çıkarma yaptı. Hiçbir haklı nedeni olmayan Amerika'nın askeri işgali, tüm ülkelerde geniş kitle gösterileriyle protesto edildi. Reagan yönetimi, dünya kamuoyunun tepkisine kulak asmıyor, adayı işgale devam ediyor, üstelik oraya yeni askeri birlikler sevkediyor.

Grenada, yüzölçümü 344 2 olan Karayib Denizinde, Venezuela'nın kuzeydoğusundaki takım adalardan biri. Bu küçük ülkenin nüfusu 110.000'dir.

Ada, 400 yıl boyunca İngiliz ve Fransız sömürgecilerinin işgalinde kaldı. Belirli sürelerle bu iki güç arasında el değiştirdi.

Grenada, 1968 yılında İngiliz sömürgesi olarak iç özerklik kazandı. Başkanlığa eski bir sendikacı olan Eric Gairy geldi. 1974 yılında ise İngilizler adaya bağımsızlık tanıdı.

E.Gairy, daha özerklik döneminden itibaren giderek ABD'nin güdümüne girdi. Mafya'yla içli-dışlı oldu, kitlelerin sorunlarına eğilmedi. Adada yoksulluk arttı, kitlelerin gelişmiş muhalefetine karşı ise, yarı yönetimi teröre yöneldi. 1976 yılından 1979'a kadar muhalefetten bazı kişiler esrarengiz kayıplara karıştı, birçok kişi de öldürüldü.

1973 yılında henüz İngiliz özerk yönetimi döneminde adada yeni sol bir hareket doğdu. New Jewel Movement (*Yeni Jewel-ortak çaba, mutluluk, eğitim ve kurtuluş-Hareketi*) adlı sol muhalefet hareketi kısa süre içinde kitlelerden geniş destek gördü ve Gairy yönetimine karşı aktif kitlesel bir muhalefet yürüttü.

NJM, iktidarın gerici saldırılarının artması ve kendilerine karşı toplu bir imha hareketine girişileceğini öğrenmeleri üzerine 13 Mart 1979 günü ayaklandı. NJM militanları kışlalara ve radyoevine saldırarak buraları ele geçirdi. Kitleler devrime sahip çıktı. Yönetim yanlıları karşı koyamadan teslim oldular. Böylelikle darbe kan dökül-

meksizin gerçekleşti. NJM lideri genç avukat Maurice BISHOP başkanlığında adada yeni anti-emperyalist bir hükümet işbaşına geldi.

Bishop, iktidara geldiğinde önemli sorunlarla karşı karşıyaydı. Grenada onyıllar süren sömürge ilişkilerinin derin yaraları ve büyük bir ekonomik, sosyal, kültürel gerilik içindeydi. Ada halkının büyük kesimi işsizdi. Halkın % 45'i okumaz yazma bilmiyordu. Adanın hemen tek gelir kaynağı olan turizm adeta felç durumdaydı.

Bishop'un ilerici hükümeti, ülkesindeki sorunları çözebilmek için kitleleri harekete geçirdi. Kısa sürede toplumun değişik kesimlerinde güçlü yığın örgütleri kuruldu.

1982'de gençlik örgütünün üye sayısı 8 bine ulaşıyordu ve bu hemen hemen adadaki gençliğin tümünü kapsıyordu. Kadın örgütünün üye sayısı 5 bin, piyонерlerin (çocukların örgütü) üyesi sayısı 8 bin, kırsal kesimin örgütü (Grenada'da çiftçiler ilk olarak bu dönem örgütlendiler) üye sayısı ise bindi. En büyük işçi sendikasının üye sayısı 3 bindi ve bu da toplam işçi sayısının % 80'idir. Adada ayrıca dini, sportif, kültürel gruplar ve çok sayıda değişik amaçta inisiyatif örgütlenildi. Hükümet, kitlelerin örgütlenmesini tüm gücüyle teşvik etti, destekledi. Ayrıca emekçilerden oluşan, yığın örgütlerinin katıldığı sovyetler kuruldu.

Bishop hükümeti, yığınların gücünü harekete geçirerek üç yıl gibi kısa bir dönemde önemli işler başardı, ülkenin ağır birçok sorununu çözdü.

Bu dönemde sağlık ve eğitim hizmetleri parasız hale getirildi. 7000 ailenin konut sorunu çözümlendi. Ülkede 3000 yeni işyeri açıldı. Okuma-yazma seferberliği düzenlendi. Bu kampanyada 12.000 kişiye okuma-yazma öğretildi. Yapılan bir programla 1986 yılında tüm ada halkı okur-yazar hale gelecekti. Büyüme hızı bu dönem yüzde 5,5'a yükseldi.

Alınan sosyal önlemlerle ada tarihinde kadınlar ilk olarak hamiyetlik izni alabildiler. İlkokul çocuklarına hergün karşılıksız yarım litre süt, ekonomik du-

rumları iyi olmayanlara ise ayrıca öğle yemeği veriliyordu.

Bishop hükümetinin aldığı ekonomik, sosyal ve kültürel önlemlerle, halkın yaşam koşulları iyileşti. Hükümetin ilerici uygulamaları kitlelerin aktif desteğiyle giderek derinleşti. Emekçi halk, NJM ve hükümet adeta bütünleştiler. Bu küçük adada güçlü, toplumcu, kolektif bir yönetim oluştu. Bu çevredeki ada halklarını da etkiliyordu.

Bishop hükümeti, ABD ve çevresindeki işbirlikçi, gerici rejimlerin tüm baskılarına rağmen ilerici doğrultusunu değiştirmede. Küba ile ve diğer Latin Amerika ülkelerindeki demokrat, devrimci hareketlerle iyi ilişkiler geliştirdi.

Grenada'nın ilerici politikası ABD'yi rahatsız etti. Dünyaya hükmetmeye özenen emperyalistlerin başı ABD'nin hemen burnunun dibinde böylesi bir gelişme, Reagan bakımından asla kabul edilemezdi. Hele hele bu ilerici yönetim başarılarıyla çevreyi de etkiliyordu.

Bu nedenler ki, son bir yılda Grenada, ABD'nin sürekli tehdit ve saldırılarına hedef oldu. 1983-Ocakta Reagan'ın yardımcısı, CIA eski şefi George Bush, Miami'de yaptığı bir konuşmada açıkça Grenada'ya saldırdı. Şubat-1983'te Washington Post Gazetesi, Reagan'ın Grenada'nın ekonomik ve sosyal yaşamına müdahale edeceğini haber verdi. 10 Mart 1983'te Reagan, Orta Amerika ile ilgili yaptığı konuşmada ise "Grenada'nın ABD'nin güvenliğini tehdit ettiğini" belirtti.

Bu küçük adanın ABD'nin güvenliğini tehdit ettiği iddiası gülünç bir iddiadır. Reagan'ın bu sözleri ABD basınında bile alay konusu edildi. Reagan yönetimini rahatsız eden ve ABD'nin "güvenliğini tehdit eden" bir sorun vardı elbette. Bu da, ABD'nin hemen yanı başında ilerici düşünce ve uygulamaların bir ülkede kitlelerden destek görmesi ve etkisinin giderek bölgede yayılması gerçeği idi. Bu nedenle değil midir ki, ABD yıllardır Sosyalist Küba ile uğraşıp durmaktadır.

ABD saldırısının koşullarını hazırlamaya çabalarlarken, Grenada

da yönetiminde iç çatışmalar başgösterdi. Bishop ile Başkan Yardımcısı Coard arasında varolan görüş ayrılıkları 14 Ekim 1983'te Bishop'un yönetimden uzaklaştırılması ve evinde göz hapsine alınmasıyla doruğuna ulaştı. Daha sonra hükümetten beş bakan istifa etti. Halk evin çevresini sarıp Bishop'u kurtardı. Ancak güvenlik güçleri, Bishop'u tekrar alıp tutukladılar, sonra Bishop'un bir kaç arkadaşıyla birlikte öldürüldüğü açıklandı.

Küba hükümeti, 21 Ekim'de yaptığı bir açıklamada; Grenada yöneticileri arasındaki çatışmaları ve Bishop'un öldürülmesini olumlu bulmadıklarını açıkladı. İç sorunların emperyalistlerin müdahalelerine olanak sağlayacağı belirtti.

25 Ekim'de ise ABD, sözde diğer Karaib Adaları ülkeleriyle birlikte 3 bin askerini Grenada'ya soktu. Bir kaç gün içinde adadaki asker sayısını 6000'e çıkardı. Böylelikle ABD, işgal ve cinayetlerine bir yenisini daha ekledi.

ABD, dünya kamuoyunu yanıltmak için her yola başvuruyor. Reagan işgalini "haklı" göstermek için, Grenada'daki olaylarda Küba parmağının olduğunu söyledi. Bu açık bir yalandı. Sosyalist Küba, yönetimin kendi arasındaki çatışmalara karşı çıkmakla kalmamış, kovboy eskisi Reagan'ın bunu fırsat bilip yapabileceği haydutluğa da işaret etmişti.

ABD yönetimi, Grenada'ya çıkarma yaparken üç gerekçe ileri sürdü. Güya Grenada'da çok sayıda Küba askeri bulunuyormuş, yine adada yapımı süren bir havaalanının Sovyetler Birliği ve Küba tarafından askeri amaçlarla kullanılacağı iddiası ve adada tıp öğrenimi gören ABD vatandaşlarının yaşamalarının tehlikeye düştüğü yalanı.

ABD işgal sırasında basın ve diğer sivil güçlerin adaya giriş ve çıkışını yasakladı. Ancak bir kaç gün sonra gerçekler tek tek ortaya çıktı. Reagan'ın iddiaları bizzat ABD basını tarafından yalanlandı.

Reagan 1700 Küba'lı askerin adada bulunduğunu söyle-

(Devamı sayfa 19'da)

Geçtiğimiz ay Kürdistan, bir deprem felaketi daha yaşadı. Bu kez Erzurum çevresinde, iki bini aşkın kişi enkaz altında can verdi. Elli bin dolayında konut yıkıldı, çok sayıda köy haritadan silinircesine yerle bir oldu. Depremın üzerinden 25 gün geçmesine karşın, halen yörede enkaz altından çıkarılmayıp kokuşan cesetlerden, ikinci felaket diye nitelendirilen aç kurtların saldırısından söz ediliyor. Burjuva basını, deprem felaketzedelerinin trajedik haberleriyle dolu.

DEPREM Mİ, KATLIAM MI?

Her depremin ardından olduğu gibi, Erzurum depreminde de yetkililer hemen bölgeye seferler düzenlediler, iri kıyım laflarla dolu demeçler patlattılar. Ama depremin onuncu gününde enkaz altında iniltileri duyulan, fakat kazma-kürek yokluğundan kurtarılamayanların haberleri de gazetelerden eksik olmadı. Kürdistan'da devlet baskı ve zulüm için vardır. Emekçi halkın sorunları,

uğradığı felaketler sömürgecileri ilgilendirmiyor. Onlar Kürdistan'ı, zenginliklerini çekip götürcekleri bir talan bölgesi olarak görüyorlar. Halkın yaşamı onlar için o kadar önemli değildir.

Depremın binlerce Kürdistanlının yaşamına mal olması halkımız için bir kader midir? Deprem, felaketinden korunulamıyacak bir doğa afeti midir?

Kuşkusuz hayır. Deprem önüne geçilemeyen bir doğa afetidir. Ama depremin zararları en aza, hatta sıfıra indirilebilir. Günümüzde ilerlemiş bilim ve teknolojinin olanaklarıyla tüm yerkürenin jeolojik haritaları yapılmış, buna göre dünyamızın herhangi bir yerindeki yer hareketleri ve özellikleri önceden belirlenmiştir. Türkiye'de de böylesi jeolojik haritalar-incelemeler vardır. Bu haritalarda hangi bölgelerin deprem kuşağına girdiği, kaçınılmaz dereceden olduğu bilin-

mektedir. Son yirmi yılda Kürdistan'da meydana gelen depremlerin merkezlerinin deprem kuşağına, hem de birinci dereceden deprem kuşağına girdiği yetkililerce çok iyi biliniyor. Bu bölgelerin her zaman deprem tehlikesiyle karşı karşıya olduğu açık bir gerçektir. Ama bugüne değin hiçbir önlem alınmamıştır. Yöredeki barınaklar, halkın kendi olanaklarıyla yaptığı en ilkel barınaklardır. Tümü taş ve topraktan yapılmıştır. Depreme dayanıklılığı bir yana, en küçük bir sarsıntıda yerle bir olacak cinstendir. Depremlerde can kaybının yüksek oluşu bu nedenledir. Ama devlet hiçbir önlem almamış ve almıyor da. Halk bile bile ölüme terk ediliyor.

Sahibinin sesi Hürriyet gazetesi bile yayınladığı bir haberde, aynı deprem kuşağı üzer de olan ve hatta daha şiddetli sarsıntılarda Amerika, Japonya, İtalya gibi ülkelerde ölü sayısının 5-10'u geçmediğini yazıyor.

(Devamı sayfa 19'da)

66 Saliya Şoreşa Oktobré

Şoreşa mezin, Şoreşa Oktobré isal pêra kete 66 saliya xwe. Şoreşa Oktobré dı dirokê da gelek ciyek giring digre. Bı vê buyêra dirokî, nêrina sosyalizma ilmi (zanîstî) cara yekem lı welatek bı serket. Sosyalizm êdî bû hêzek maddî û her çû hemberî emperyalizmê û îdeolojiya sermiyandara pêşket.

Şoreşa Oktobré dema sala 1917 da, dı pêşengiya mamostayê mezin LENİN da bı serket; lı Rusya, kedxwariyek bê hempa dajotın û gelek neteweyên bîndest dı bın zilma sazumanana Qeyser da dinaliya. Rusya wek "zındana gela" dîhate navkırın. Şoreşa Oktobré sazumanana kedxwar hilweşand û nîrê bîndestiyê şîkest. Karker û gundi, diroka insaniyetê dacara ewil hukm bı dest xîstın û serê sermiyandara pelaxtın. Gelên bîndest gîhiştın azadiya xwe.

Serketina Şoreşa Oktobré û lı Yekitiya Sovyeta avakırina sosyalizmê tîrs û xofek mezin xîste dilê imperyalista. Ew, hê destpêkê gelek cad kırın û xebitın ku vê şoreşê têkbîbın. Emperyalist û kevnepereştên dîmê bı her awayî alikariya hêzên dijî-şoreşê kırın; lê bêfeyde, şoreş pêşveçû û hêzên kevnepereşt bı temami hatın belavkırın.

Dawî, faşîstên Hitler, şerê cihanê duwemin vê xîstın û êrişî Yekitiya Sovyeta kırın. Sosyalizm lı hemberê faşîsta da 20 milyon ewladê xwe şehid da, lê dawî bîserket. Paşî têkçûna Hitler, hêzên şoreşger lı gelek welatên Ewropa rojhilat hukm bı dest xîstın û sistema sosyalist pêkhat. İro sosyalizm lı sîsiya yekê cihanê ser hukm e.

Yekitiya Sovyeta, piştî şerê duwemin dı demek kurt da ew birinên giran kewand û dı warê aborî, cıvaki, politiki û hwd. da jî emperyalista bîhûrî.

Dema iroyin da welatek ku pîrsên aborî û cıvaki yên giran; wek betalî, buhayî lê tune, tenê Yekitiya Sovyeta ye. Ev serfirazî û serketinên sosyalizmê ne. İro sosyalizm bı nimûnên serfiraziyê lı Sovyeta, dı çavê gelên bîndest û hêzên kedkarên welatên paşmayî da qedrek wî bîlind heye. Milyona karker, rençber, ronakbîr, xort û keç bı sosyalizmê bawerın. Û bawerî bı sosyalizmê her diçe fireh dibe. Riya azadiya gelên bîndest jî sosyalizmê, û dostên tevgera netewî-demokratî yên rastî, serida Yekitiya Sovyeta û welatın sosyalist in.

Hêzên emperyalist, jiyana insana nafıkırın û insaniyetê ber bı şera fitna dîdafinın. Çekên atomî nukleerî cure-cure hasil dıkın, politikek tuj û şerxwaz dîdominın. Ev jî xeterek mezin e. Welatên sosyalist lı hemberî bı politikayê bı xurtî radiwestın, bo aşitiyê, pêşketina insaniyetê kar dıkın. Ew dı wari da rolek qenc û xurt dîlîzın.

Bı kurtî dı nav vî 66 salên bori da sosyalizm bı her alî va xurt bû, rûmeta wê lı hemû cihanê bîlind bû. Şewqa Şoreşa Oktobré iro jî rê nişanê çîna karker û gelên bîndest dîde. Û pêşveçûna insaniyetê ser himê şoreşa Oktobré' roj bı roj bîlind dibe.

Buryara dirokê jî bo emperyalizmê û kevnepereştiyê mırın, bo sosyalizmê serketine. Dûr an nêzik sosyalizm wê her bı serkeve.

Bijî sosyalizmê û Şoreşa Oktobré!

TÜRKİYE HAKKINDA SORUŞTURMA KARARI

Avrupa Konseyi, Türkiye'de insan haklarının çiğnendiğine dair beş Avrupa ülkesinin (İsviç, Danimarka, Norveç, Fransa ve Hollanda) yaptığı başvuruyu ciddi buldu ve Türkiye hakkında soruşturma kararı aldı. Faşist Cunta'nın, soruşturmayı önlemek için gösterdiği çabalar para etmedi.

Uluslararası sözleşmelerde sözde güvenlik altına alınmış olan temel insan hakları ve özgürlüklerinin devletler arası pazarlıklara nasıl feda edildiği, dizboyu cinayetler ve bu hakların kabaca çiğnenişi karşısında bile nasıl susulduğu malum birşey olduğu için, Faşist Türk Cuntası'nın melanetleri karşısında geç ve üstünkörü de olsa, bu soruşturma önem taşıyor.

Soruşturmanın bundan böyle izleyeceği seyir de önemlidir. Sözkonusu başvuruyu yapan devletler, salt Avrupa Konseyi ve kendi kamuoyları bakımından zevahiri kurtarma durumuna düşmemelidirler. "Türkiye'de insan hakları çiğneniyor mu, çiğnenmiyor mu?" tarzında bir tartışma aslında gülünçtür. Türkiye'de insan haklarının en kaba biçimde çiğnendiği gerçeği yeni bir olgu değil; Cunta sadece bunu birkaç katına çıkarmıştır. Bu, barış derneği yöneticilerine verilen 8 yıllık cezalardan, DİSK yöneticileri için istenen idam cezalarından, ulusal zulme ve baskıya karşı çıktıkları için Kürt sosyalistlerine ve yurtseverlerine biçilen onlarca yıllık cezalardan belli değil mi? Bir avuç para babasının dışında tüm halk kesimlerine politik hakların yasak edilmesinden belli değil mi? Ve sayısı 15 milyona ulaşan Kürt halkının toptan yok sayılmasından belli değil mi?

Pek demokrat geçinen Avrupalı burjuva hükümetler, onların şu veya bu cinsten partileri şimdiye dek Türkiye'de emekçilere ve Kürt halkına uygulanan nice zulüm ve cinayetler karşısında ağızlarını açmadılar. Bütün bunlar demokrasiye uygun sayıldı. Şimdi ise mızrak çuvala sığmaz olmuştur. Faşist Cunta'nın yaptıklarına çekilir perde kalmamıştır.

Avrupa Konseyi'nde, bu aşamadan sonra, ya göstermelik tartışmalar ve diplomasi numaralarıyla sorun hasıraltı edilecek, ya da Türkiye teşhir ve mahkûm edilecektir. Ve eğer Türkiye mahkûm edilmez, Avrupa Konseyi'nden kovulmazsa, Batı'nın özgürlük ve demokrasi üstüne tüm sahte nutukları birkez daha tüm gerçekliğiyle ortaya dökülecektir.

Bakalım Avrupa Konseyi zorbaya zorba diyebilecek mi? Yoksa ona bir de beraat kararı armağan edip yaptıklarını temize mi çıkaracak?. Böyle birşey zorbalığa destek ve onun suç ortaklığı olur.

FKÖ'DE BUNALIM ...

ABD, hem de İsrail için tatsız olaylar dizisi başladı. Lübnan yurtsever güçleri işgalcilerle karşı aralıksız bir direnme gösterdiler ve Lübnan'ı onlara iğneli fiçı yaptılar. Sovyetler Birliği, muhtemel bir İsrail saldırısına karşı Suriye'ye daha güçlü ve yeni silahlar verdi. Lübnan'da Veli Canpolat'ın liderliğinde Ulusal Kurtuluş Cephesi örgütlendi. Bu cephe ve Emel örgütü, geçtiğimiz aylarda falanjistlere, onların denetimindeki Lübnan ordusuna ve onlara arka çıkan "barış güçleri" adı altındaki ABD ve NATO birliklerine karşı yiğitçe ve başarılı savaşlar verdiler. Şuf dağlarında önemli mevziler yurtsever güçlerin eline geçti. Bütün bunlar ve bizzat ABD elçiliğinde, ABD birlikleri karargahında patlayıp yüzlerce kişinin ölümüne yol açan bombalar, saldırganların geçen yılki tüm neşesini uçurup götürdü. Daha şimdiden

bölgede, ABD ve İsrail karşısında güç dengesi oluşmuş ve ABD planının gerçekleşme şansı azalmıştır.

Böyle bir aşamada, FKÖ içinde kimi çevrelerin ABD planı çerçevesinde bir çözümü düşünür veya en azından ABD önerilerini tartışmayı kabul eder görünmeleri bir olumsuzluktur. Yine görüş ayrılıklarını silahlı çatışmalarla çözmeye kalkmak ve düşmana karşı kullanılması gereken silahları acımasızca birbirlerine karşı kullanmak, bugüne kadar büyük acılar, kıyımlar yaşamış Filistin halkına, bir yenisini kendi eliyle yaşatmak ve binlerce mücahidin ölümüne yol açmak büyük bir talihsizliktir. Filistin halkının kurtuluşu da, her şeyden önce yurtsever güçler arasındaki sıkı birlikten, Arap ilerici güçleriyle ve dünya sosyalizm güçleriyle dayanışmadan geçer.

DEPREM Mİ ...

O halde depremin zararlarına karşı önlemler almak olanaklı iken, bunu yapmamak, bu nedenle her bir depremin ağır can ve mal kaybına yol açması kader değil, halkımıza reva görülen bir zulüm, ve suçu doğaya yüklenmeye çalışılan sömürgecilerin dolaylı bir katliamıdır.

Depremler aynı zamanda yetkililer için tam bir vurgun alanıdır. Her depremde, yetkililer yüklerini alır ve yeni yeni öneriler türer. Dünyanın dört bir yanından felaketzedelelere gönderilen yardımlar, Türkiye sınırlarından içeri girer girmez esrarengiz kayıplara karışır. Yardımların çok az bir bölümü ancak felaketzedelere ulaşır. Lice ve Muradiye depremlerinde gönderilen yardımlar yıllar sonra İstanbul pazar-

larında satışa çıkarıldı. Oysa halen Lice ve Muradiye halkının yaraları sarılmıştır. Her iki deprem bölgesinde de hâlâ konutlar yapılmadı. Şimdi, diktikleri prefabrik evler de çürüme ve yıkılmakla yüzyüzedir.

Kürdistan, yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle, deprem felaketine karşı önlemler geliştirebilecek, halkımızı bu doğa afetinden koruyabilecek potansiyele sahiptir. Bugün sömürgeciler, ülkemizi talan ediyor ve halkımızı doğanın acımasızlığıyla yüz yüze bırakıyorlar. Halkımızın, zenginliklerine sahip çıkacağı, bunu ülkemizin kalkınması ve halkımızın mutluluğu için kullanacağı günlerde; yani özgür ve demokratik bir Kürdistan'da deprem, artık halkımız için kader olmayacaktır.

PAPA OLAYI...

yaptığı halde ışıklarını yakmıyor.. Sovyet jetleri kendisini sözlü olarak ve işaret mermisi ile uyarıyorlar, ama yine ayrılmıyor.. Besbelli ki bu uçak casusluk amacıyla Sovyet askeri bölgesinin üzerine gönderildi ve Sovyetlere yalnızca iki seçenek bıraktı: ya uçağın casusluk yapmasına ses çıkarmamak, ya da onu düşürmek.. Sovyetler, doğal olarak ikincisini yaptılar. Ama emperyalistler, kendilerinin bile bile ölüme gönderdikleri bu 250 yolcu ile ilgili olarak timsah gözyaşları döktüler. Bunu Sovyetler Birliği'ne karşı kullanmak, barış görüşmelerini sabote etmek, soğuk savaş dalgasını yükseltmek için bulunmaz

bir nimet saydılar.

Hitler de komünistlere ve diğer demokratik güçlere karşı harekete geçmek için ünlü Reichstag yangını çıkartmış ve bundan Dimitrof'la birlikte Alman Komünist Partisi'ni sorumlu tutmuştu. İlginçtir ki yıllarca sonra bir başka Bulgar, Antonof böylesi bir komplonun kurbanı edilmek ve bununla aynı zamanda sosyalist Bulgaristan ve Sovyetler Birliği yıpratılmak isteniyor. Basına son yansıyan bilgilere göre Ağca Antonof'la ilgili yalan söylediğini itiraf etmiş, ama bu kez de başka bir Bulgar'ın adını olaya karıştırmaya yeltenmiştir. Belli ki, "kuş ulaşmaz" denen hücrelerinde bile ona ulaşıp yeni düzmece ifadeler öğretenler vardır.

GRENADA OLAYI ...

mişti. Amerikan ve diğer birçok ülkenin basını, adada sadece 600 Küba'nın bulunduğunu, bunların da inşaat işçileri olduğunu açıkladı.

Yapım halindeki havaalanının askeri değil, turizm amacıyla inşa edildiği ortaya çıktı. Hatta Bishop'un daha önce, bu türden iddialar karşısında Reagan'ı adaya davet ederek havaalanı inşaatını görebileceğini önerdiği basına yansdı.

Grenada'daki Amerikan yurttışı tıp öğrencilerinin yaşamalarının tehlikede olduğu iddiasının ise yine yalan olduğu anlaşıldı.

Grenada ile ilgili gerçekler ortaya çıkıp ABD yönetiminin iddialarının yalan olduğu görülünce, Reagan yüzündeki peçeyi sıyrıldı ve "adayı çıkarları için işgal ettiklerini" açık açık söyledi.

Emperyalist güçler, Grenada'nın işgalini hoş göstermek, unutturmak için propaganda makinasını harekete geçirdiler. Sözde bu açık gangsterlik olayını kınar gibi gözükten Batılı bazı çevreler bile hemen Afganistan olayını ısıtıp yeniden piyasaya sürdüler. Televizyonlarda Grenada'dan çok "Afganistan'ın işgali" olayı yer aldı.

Ne var ki bu iki olay birbirinden farklıdır. Birkez, Sovyetler Birliği, Afganistan'a askeri birliklerini zorla değil, meşru Afgan hükümetinin isteği üzerine gönderdi. Bu birlikler orada devrimci hükümete yardımcı oluyorlar. Afgan hükümeti işbaşındadır ve ülkesini kendisi yönetiyor.

Grenada'da ise, ABD, hiçbir davet almaksızın, bu ülkenin iç sorunlarını bahane ederek ve zorla orayı işgal etti. Bu ülkenin hükümetini işbaşından uzaklaştırdı ve yöneticileri tutukladı.

Önemli bir fark daha var ki Sovyetler Birliği, Afganistan'da ülkeyi sömürü ve baskıdan kurtarmaya çalışan devrim güçlerine destek oluyor. Oysa ABD, bir ülkedeki ilerici gelişmeyi durdurmak, sömürü ve baskı düzenini tekrar geri getirmek için oraya saldırmıştır.

Emperyalistler ve onların destekçileri, bu iki olayı aynı sepete koymakla, bir halkın kurtuluş mücadelesine sağlanan desteği, gerici bir zorbalık olayıyla eş tutuyorlar.

ABD emperyalistleri, Grenada'ya karşı yaptıklarıyla kahramanlık taşıyor ve aynı zamanda dünyadaki ilerici hareketlere gözdağı veriyorlar. Ne var ki bu küçük, ama bağımsız ülkeye karşı girişilen haydutluk ABD emperyalizminin saldırgan karakterinin dünya kamuoyunda daha geniş kesimlerce anlaşılmasına yardımcı oldu ve aynı zamanda ABD'yi gülünç duruma düşürdü.

Grenada halkı ABD emperyalistlerini ve uşaklarını adada istemiyor. O kendi iç sorunlarını kendisi çözecektir. Bu mace-racı eylem de ABD'ye yarar getirmeyecek ve Latin Amerika'da devrim dalgasını durduramayacak.

NOT

Bu sayımızda yazıların çokluğu nedeniyle, "12 Eylül Öncesi ve Sonrası Soldaki Yanlıklar Üzerine" başlıklı dizi yazıya yer veremedik. Önümüzdeki sayılarda sözkonusu eleştiri-yi yayınlamaya devam edeceğiz. Okurlarımızdan özür dileriz.

deler öğretenler vardır.

Emperyalizm komplocudur. Zorbalık, hile, yalan emperyalist politikanın nitelikleridir.

Emperyalizm, halkların barış istemini engellemek, silah ticaretini büyütme, dünya hegemonyasını yeniden kurmak, sömürü olanaklarını yitirmemek için çilgınca mücadele ediyor ve alçaklaşıyor. Bir yandan kendi canı suratını sahte özgürlük ve demokrasi maskesiyle gizlemeye çalışırken, diğer yandan dünya sosyalizm ve barış güçlerine çamur atıyor. Hem suçlu, hem güçlü rolü oynuyor.

Ama emperyalizmin sonu tarihin çöplüğüdür, hiçbir çaba onu yıkılıp bu çöplüğe gömülmeden kurtaramaz.

EMPERYALİSTLER HALK KİTLELERİNİN BARIŞ İSTEMİNİ HIÇE SAYIYOR

Emperyalistler, başından beri Cenevre görüşmelerini bir oyalama aracı yaptılar. Sovyetler Birliği'nden ve diğer sosyalist ülkelerden gelen olumlu önerilere, dünya ölçüsünde kitlelerin kabaran barış hareketine aldırmadılar ve yeni ABD füzelerini Batı Avrupa'ya yerleştirmeye başladılar. Daha görüşmelerin sürdüğü bir sırada füzeler İngiltere'ye, Batı Almanya'ya, Sicilya adasına taşınmaya başladı. Alman parlamentosu onların ülkeye yerleştirilmesine karar verdi. Bu durumda Sovyetler temsilcilerini Cenevre görüşmelerinden çektiler. Emperyalistlerin uzlaşma istemedikleri, nükleer silahların azaltılmasından ve barıştan yana olmadıkları, silahlanma ve tehdit politikasına devamda kararlı oldukları açık.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin Cenevre'de olumlu bir sonuca varmak için gösterdikleri çabalar ortada. Sovyetler Birliği, Avrupa'da tüm atom başlıklı füzeleri ortadan kaldırmayı içeren bir plan sundu: ABD füzelerinin yerleştirilmesini durdurmak, adım adım varolan tüm füzeleri sökmek ve imha etmek. Fransız ve İngiliz füzelerinin de buna dahil olması istendi ve bu da son derece doğal. Bu iki NATO devletinin füzelerinin en başta Sovyetler Birliği'ni tehdit ettiği açık. Sovyetler Birliği, bunun yanısıra, Orta Avrupa ülkelerinin, İskandinavya'nın, Hint Okyanusu ve Ortadoğu'nun, nükleer silahlardan arındırılmasını, yine fezanın bu tür silahlara kapalı tutulmasını ve yalnızca barışçı amaçlar için kullanılmasını önerdi. Ama emperyalistler bu önerilerin tümünü de reddettiler.

Sovyetler, son olarak, yeni ABD füzelerinin Pershing 2 ve Cruiselerin yerleştirilmesinden vazgeçilmesi halinde Doğu Avrupa'daki kendi SS-20 füzelerinde indirim yapmayı önerdi. Bu istem de geri çevrildi.

Batı ülkelerindeki kamuoyu, sosyalist ülkelerin bu önerilerinin değerini ve em-

peryalistlerin uzlaşmaz tutumunu her geçen gün daha iyi anlamakta. Bu nedenle de barış hareketi günden güne güçleniyor, daha geniş halk kesimlerini sarıyor. ABD füzelerinin yerleştirilmesi çabalarına karşı geçtiğimiz aylarda yükselen kitle eylemleri devam ediyor. Bu eylemlere çeşitli partilerden, çeşitli toplum kesimlerinden kadın-erkek, yaşlı-genç insanlar ve çocuklar katılıyor. İnsanlar dünyamızı tehdit eden tehlikeyi görüyorlar, onun nükleer bir savaşla yıkılmasını istemiyorlar. Bu insan olmanın asgari bir ölçütüdür.

Sosyalist ülkelerde ise zaten emekçi halk yığınlarının istemleriyle iktidarların istemleri birdir, barışın korunmasına, savaş tehlikesinin ortadan kaldırılmasına, silahsızlanmaya yöneliktir. Geçtiğimiz aylarda sosyalist ülkelerde de, milyonların katıldığı barış yanlısı büyük gösteriler yapıldı.

Ne var ki, ABD emperyalistleri ve onların en saldırgan kesiminin sözcüsü Reagan yönetimi, İngiltere'de Thatcher'in, Almanya'da Kohl'un sözcülüğünü yaptığı gerici ve öteki yandaşları kitlesel barış hareketine de aldırmadan bildiklerini yapmakta devam ediyorlar, serüvenci bir politika izliyorlar.

Son yılların güçlü barış hareketi emperyalistleri Batı ve Orta Avrupa'ya yeni nükleer başlıklı ABD füzelerini yerleştirmekten caydırmaya yetmedi. Öyle anlaşılıyor ki bu füzelerin yerleştirilmesinde sonuna kadar yürüyecekler. Bu, barış hareketinin başarısızlığını, ya da önemini yitirdiğini gösterir mi? Elbette hayır.

Barış hareketi, sözkonusu füzeleri yerleştirelseler bile, emperyalistlere meydanın boş olmadığını göstermiştir. Onlar, dünya kamuoyunu da, kendi ülkelerindeki geniş yığınları da karşılığın almışlardır ve bu onlar için büyük bir kayıp, dünyamızdaki ilerici, barışsever güçler içinse büyük bir kazançtır.

Diğer yandan, barış mücadelesi salt bu füzelerin yerleştirilip yerleştirilmemesi ile sınırlı, gel-geç bir sorun değil. Dünyamızda emperyalizm var oldukça savaş tehlikesi ve barış mücadelesi de var olacaktır. Bugün, dünya kamuoyunun barış konusundaki duyarlılığı, geniş yığınların sorunu kavraması ve barış hareketi içine çekilmiş olması, kitleleri daha da bilinçlendirmek, daha geniş halk kesimlerini mücadelenin içine çekmek ve emperyalistleri yalıtılmak için olumlu olanaklar sağlıyor.

Barış mücadelesi, özünde sınıf mücadelesinden kopuk değildir. Çoğu insan, öncelikle, bir nükleer patlamayla yokolmak, yakınlarını yitirmemek için barış hareketine ilgi duyuyor ve destek oluyor. Emekçi yığınlar, ölüm getiren bir silah karşı, işyerleri açılmasını, daha çok konut yapılmasını, eğitim ve sağlık olanaklarının artırılmasını, halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesini istiyorlar. Ama ülkelerindeki iktidarlar onlara aldırıyor. Barış eylemlerinde polisi karşılarında buluyorlar ve giderek bu eylemler yığınları eğitiyor, onlara politik bilinç kazandırıyor; dostu ve düşmanı ayırmağa başlıyorlar. Silah tekellerinin kendi doymak bilmez kâr hırsları için dünyamızı bir yangının içine ittikleri günden güne daha geniş halk kesimlerince anlaşılır oluyor.

O halde işçi sınıfını ve diğer emekçi halk yığınlarını eğitmek, onlara sınıf düşmanını ve ona karşı mücadele yolunu göstermek için barış hareketi önemli olanaklar sağlıyor. Bunun gibi geniş halk yığınlarını tekellere, onların gerici iktidarlarına karşı ve daha geniş demokratik haklar uğrunda harekete geçirmekte de barış hareketinin bilinçlendirici rolü büyük! Son yıllarda batılı kapitalist ülkelerde geniş halk yığınlarını eylem alanına çeken barış mücadelesinin, bu yığınları daha ileri düzeyde politikleştirme yönündeki ürünleri çok geçmeden görülecektir. İşte emperyalistlerin asıl korktuğu da budur.

BARIŞ DÜŞMANI CUNTA

Emperyalistlerin dünya halklarının barış istemini hiçe sayıp yeni ABD füzelerini Avrupa'ya yerleştirme işine devam ettikleri bir sırada, onların dümen suyunda ki Türk Faşist Cuntası da Barış Derneği'ne karşı yürüttüğü davayı sonuçlandırdı ve bu derneğin yöneticilerine 8 yıla varan ağır cezalar verdi.

Faşist Cunta, barış örgütü ve barış savaşçılarını barbarca, yani kendine yaraşır biçimde saldırıyor. Barış Derneği gizli örgüt sayıldı, onun düzeni yıkmayı hedef ettiği iddia edildi. Barış derneği mensupları da tüm ilerici tutuklular gibi işkenceye ve ağır baskılara tabi tutuldular.

Türkiye Barış Derneği'ne karşı bu tutum, Cunta'nın dünya barış ve demokrasi güçlerine karşı bir meydan okumasıdır. Hele seçimlerden hemen sonra bu cezaların biçilmesi, 6 Kasım seçimlerinin ne menem bir demokrasiye geçiş olduğunu da gösteriyor.

Cunta faşizm yolunda yürüyor ve halk yığınlarının eylemi ile aşağıya edilinceye kadar da zorbalık ve cinayetlerinden vaz geçmeyecektir.

Türk Faşist Cuntası'nın barış düşmanı politikası anlaşılır bir şeydir. Türkiye'de halk kitleleri dayanılmaz bir açlık, işsizlikle pençeşirkin Cunta, tirilyonluk

F-16 savaş uçağı yapımına girişiyor, milyarlarca dolar tutarında savaş gemileri ismarlıyor. Cunta, yoksul halklarımızın cebinden çektiği bu paraları ABD silah tekellerine sunuyor. Militaristler yayılmacı amaçlar peşindedir. Dün Irak Kürdistanı'na saldırdılar, bugün Kıbrıs'a yönelik yeni bir macera, yarın bir başkası..

Cunta ABD tasmalarını boynuna geçirmiş ve sorumsuzca yürüyor, ülkemizi ABD çıkarları ve kendi maceracı emelleri için yangının içine itiyor. Türkiye ve Kürdistan halkının ve tüm bölge halklarının çıkarları bu zorba rejimin bir an önce ülkenin başından def edilmesini gerektiriyor.